

τὴν μητέρα σου περατικά) Ἀγυροχρόμον Φεγγάρι (χαίρου πολύ πού ἀπεφάσισες νὰ μὴ γράφῃς τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον ἔστειλα) Πειρογίζουσαν Λόξαν (ἔχει καλῶς) Μικὴν Ζέζαν (λοιπὸν περιμένω) Ἀνδριάντα Παλαιολόγου (φυσικά ἀπὸ τότε ἡ Διάπλασις ἔκαμε μεγάλας προόδους) Ἰωνινὸν Οὐρανὸν (βραβεῖον ἔστειλα φωτογραφίαν σου περιμένω τὸ ταχύτερον) Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον (ὑπάρχου, πρὸς εἰκοσιπέντε λεπτά ἕκαστον) Ἀρχοντα τοῦ Πηλίου (σὲ συγχαίρω τὰ αἰνίγματα ἐκπρόθεσμα) Παιούς-Πατοῖς (δέχομαι τὴν πρότασίν σου καὶ περιμένω) Ἀλε! (ναί) Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα (ἔχεις τύχη, βλέπω!) Ἀγρολοῦλοδο (περίεργον τὸ ὄνειρόν σου) Γλυκειῶν Ἑλλάδα (ἡ ὅποια φοβεῖται τὴν ζέστην πού θάρσισα τώρα ἔ, ὑπομονή!) Φιλί τῆς Μάννας (ὅλοι εἴμεθα καλά τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν πολὺ γρήγορα με τὴν φασαρίαν τῆς ἐορτῆς πολλὰ πράγματα ἀνεβλήθησαν) Αἰγυλίον (ἐμπρός λοιπὸν! τώρα πού ἔχεις ψευδώνυμον, γράψε μου ἢ ἐπιστολὴν σου ὠραιοτάτη) Δάτριδα τῆς Ἑλλάδος (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις τὰ σέβη μου εἰς τὸν καλὸν σου πατέρα) Διλήν Ν. Μ. (εὐχαριστῶ θερμῶς) Ἑλένην Στ. (ὁ ἀριθμὸς εἶνε 737 ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν τὸν ἐεύρησ, τὸ ἴδιον εἶνε, διότι πάντα θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν, καὶ ὅ,τι κερδίσης, θὰ σοῦ τὸ στείλω πρὶν τὸ ζητηθῆναι) Ἀτλαντικὸν (ἔστειλα) Μακεδόνισσαν (ἔστειλα) Ἀόρδον Νιολοῦν (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν) Ἀθανάσιον Διάκον (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Δανάδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξοπάδιον) Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον (εἰ κρίμα, νὰ μὴν ἦσουν ἐδῶ!) Ἀνδρῶν Ἑλαίων (Σῆμα ἔστειλα) Δημομονικὴν (τετραδιά ἔστειλα) Ἀετὸν (τόμου; ἔστειλα) Ἀρωμα τῆς Ἀνοιξέως (τὸ ποιῆμά σου μόνον εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγέλας ἡμπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ, ἀντὶ δραχ. 12) Πριγκίπισσαν τοῦ Βυζαντίου (γράφε μου!) Γουίδον Κοὺν (ἔλαβα) Μητρικὴν Στοιγῆν (δὲν πειράζει, ἀργότερα πού θὰ εἶνε διακοπαί) Νάγκην (μου ἀρέσει πολὺ μὴ τὸ ἀλλάξῃς) Κορυδαλὸν τῆς Λέσβου (τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Συλλογὴ σου δὲν ἐλήφθη) Ἀφρόδοσαν Θάλασσαν (ἔστειλα) Ἀρχαίον Σπαρτιάτην (ἔστειλα ἐκ νέου τὰ ζητηθέντα) Ὀλιαν Ηο. (μὰ δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ἀπὸ 3.000 μόνον 50 κερδίζουν;) Καμάρι τῆς Μάννας κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἀπριλίου θάπανθῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δευτεῖαι: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 19 Μαΐου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 30 Μαΐου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου.

(Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεῖν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πάλαι ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλοις, ἂν ἕκαστος περιεῖχῃ 20 φύλλα, καὶ τιμᾶται φ. 1.)

215. Δεξιόγραφος.
Γράμμα σύνδεσμος καὶ ἄρθρον
Μ' ἐργαλείον τὸ κοινόν,
Βασιλοπαῖδα Θεβαίων,
Σχηματίζουσιν ἀρχαίον.
Ποῦ εἶχε τέλος τραγικόν.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λοιλοῦδι τοῦ Βουνοῦ

216. Συλλαβόγραφος.
Ἐν φωνῆν καὶ ἐν μέλος
Ἦνωμένα χωρὶς τέλος
Κάμνου φωτεινὴν καμπύλην
Καὶ εἰς χρώματα ποικίλην.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πριγκίπου τῶν Δασῶν

217. Στοιχειόγραφος.
Ἀπὸ ἄνδρα τῆς Γραφῆς
Δύο γράμματ' ἀφαιρέσει
Κι' ἄνδρα πάλιν τῆς αὐτῆς
Ἄλλον βλέπεισι κι' ἀπορείσει.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαφανὲς Δάκρυ

218. Δημῶδες Δίνιγμα
Μία κόρη λιγερή,
Κρέμαται ἀπὸ τῶνα αὐτή.
Ὅλη μέρα λογαριάζει
Καὶ ποτὲ τῆς δὲν ἀδειάζει.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Κύμα

219. Γωνία.
+ * * * * = Ὁρα τοῦ ἔτους.
* + * * * = Ἐπαγγέλματος
* * + * * = Ποταμὸς Ἑλλάδος
* * * + * = Κράτος Εὐρώπης
* * + * * = Σύμβολον Θεοῦ.
* + * * * = Ἐλάττωμα.
+ * * * * = Ἦρος ἡμέτερος.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Ἰπείρον.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ναυτίλου

220. Δικτυωτόν.
1.—Υμνογράφος τῆς Ἐκκλησίας διάσημος.
2.—Κράτος τῆς Ἀφρικῆς.
3.—Σύγγραφον ἡγεμόν.
4.—Οὐσιαστικὸν ἀφηρημένον,
Ἐστάλη ἀπὸ Κωνσταντίνου Α. Χρυσόφην

221. Λεξιθηρία.
Ζητεῖται κοινὸν ἐπίθετον ἀπὸ ἑξ γράμματα, τὸ ὁποῖον δις ἀναγραμματιζόμενον, κάμνει ἄλλα δύο ἐπίθετα,
Ἐστάλη ἀπὸ Κωνσταντίνου Θ. Μητσάνου

222. Ἀκροστιχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.
Νάναγραμματισθοῦν αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις οὕτως, ὥστε τὰρχικά τῶν νάποτελέσων πῶλιν τῆς Ἑλλάδος.
1, Συνώνυμον τοῦ θυμῆς 3, Προῖον ἡφαίστειον 3, Συνώνυμον τοῦ πείνα 4, Ζῶον κερσαφόρον 5, Χώρα Ἑλληνική.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀρώματος τῆς Καρδίας

223. Μικτόν.
οαο-ντ-οαου-κ-οα-ντ-οαο
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο Δακτυλίδι

224. Γρόφος.
Θ
Θ αρ Θ + +
Θ : -κστο Θ + Α +
Θ + +
Ἐστάλη ἀπὸ Νίνας Ἀλαφούσου

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 12.
113. Γαλλία (γαλῆ, α.) — 114. Λήμνος-βῆμος. — 115. Ἄθως-ἔθος. — 116. Ὀχλός-λόχος.
117. Σ Ο Λ Ω Ν 118. Τὰ στεγρὰ τιμοῦν
Δ Α Σ Ο Σ τὰ πρῶτα (Ἡ ἀνάγνω-
Θ Μ Α Σ σις ἐκ τοῦ μεσαίου Τ
Β Ο Λ Ο Σ καταβαίνει εἰς τὸ ἀντι-
Σ Α Ρ Α Ω στοιχόν Α καὶ κάμνει
τὸν γῶρον τοῦ σχήματος
ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ) — 119. Κιθα-
ρόν. — 120-124. Τῆ προσθήκῃ τῶν Κ, Ρ :
Κόπος, Κρόσος, Γράνος, ἤλεκτρον, Κύρος.
125. ΑΙΑΚΟΣ-ΗΜΙΣΥ (ΑΙ-Η-της, Α-
ΜΙ-σός, ΚΟΣ-ΣΥ-φος.) — 126. Ἀρχὴ σο-
φίας φόβος Κυρίου — 127. Πρωτοενοῦσα τῆς
Γαλλίας εἶνε οἱ Παρίσιοι (πρὸ τῆ βῆς ατ εἰς
γαλῆ-α σὺν ε ὕπ' ἄρ εἰς υἰοί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ροδοπαῖα Ἑλληνοπούλα, βγήκε λοιπὸν τὸ φινιάνι; Πῶς πάει ἡ ζωγραφικὴ; Ἐτακὰ τρέμπασ ντὸ στάνε; σὲ ἤρσες; Ἀυτοκρατορία τῶν Βαλκανίων (Θ, 202)

Δηλῶ ὅτι ἠλλαξα ψευδώνυμον. — Ἀνθοῦσα Ἑλαία. (Θ, 203)

Θ εὐδωρε, σάρεσον ἢ μυζηθρόπηττες; Ἄν θέλῃς νὰ σοῦ στείλω. Ἀγκάθι. (Θ, 204)

Α νταλλάσσω δελτάρια πανταχόθεν με ἔχοντας ἡλικίαν 15 ἐτῶν καὶ ἄνω. Δδα Νεκταρίνην Σ. Φόρου, Σμύρνην. (Θ, 205)

Αγκάθι, οἱ ἐπιλαχόντες δὲν τρώγουν μυζηθρόπηττες, ἀλλὰ πάστες τοῦ Ἰησοῦ. Μπουζι. (Θ, 206)

Μελαγχροῦδὸ Συμυριόπουλο, σ' εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ ὠραία παστίτσια. Καὶ τοῦ χρόνου! καὶ στὰ ἐκατό! — Οἱ... φαρόντες. (Θ, 207)

Γραμματεῦ!!! ἔχασες. Οἱ φαρόντες. (Θ, 208)

Φιλάτῳ Γεωργίῳ Κυρλαχίτῳ, τὰ Χιωτόπουλα εὐχονται. — Ὅλο μαγιάτικη δροσιά νὰ ραίνη ἡ τῆ ζωῆ του — Τοῦ μυροβόλου μας νησιῦ γιὰ τὴ γλυκεία γιορτῆ του. — Ἰωάννης, Στέλλα, Νικόλαος, Δούλλη, Ἑλένη. (Θ, 209)

Εὐχαριστῶ σε διὰ πρωτεῖα, Ταπεινὴ Κούριε. Ἀρχίσωμεν τὸν πόλεμον εὐχαρίστως ἀλλὰ πῶς, με σπαθί, γιὰ νὰ ξεπαθώσωμεν; — Ἀάτεις τῆς Ἑλλάδος. (Θ, 210)

Σήμερον, Μυροβόλον Ἰον, κηδεύομεν ἐστὲς κλάψες ἀπ' τὸ φοῦρνό. (Θ, 211)

Πασαλιὰ καὶ Σία, ἐπειδὴ δὲν ἔχω καιρόν δι' ἀγγελιοπόμενον, σὰς παρακαλῶ νάποκαλυφθῆτε. Μελαγχροῦδὸ Συμυριόπουλο. (Θ, 212)

Τριαντάφυλλο καὶ Σία, μὴ πειράζετε τὴν παρέα μας, γιὰτὶ θὰ τὴν πάθετε! Φάντες, Ρήγας Σπαθί. (Θ, 213)

Τῷ ἀγαπητῷ Ἀάτῳ τῆς Πατρίδος εὐχομαι γιὰ τὴ γιορτῆ του ἐτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ. — Ἑλληνικὸν Στέμμα. (Θ, 214)

Α νταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια με πάντας τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον. Διευθύνσεις: Μ. Ν. Rodiadis διὰ τὴν Δίδα Ἄν μ' εὐχης. Port-Said (Egypte) (Θ, 215)

Εἰς τὸν ἐορτάσαντα προχθὲς τὴν ὀνομαστικὴν του ἐορτὴν φιλιτάτον μοι Γεωργίον Πολυχράτην, τελειόφοιτον Πρακτικοῦ Λυκείου, εὐχομαι ἐγκαρδίως γρόνια πολλά. — Κολοσσός τῆς Ρόδου — (Θ, 216)

Ἰδρυθὴ ἐν Λαρίσῃ Σύλλογος «Νίκη». Σκοπός: Ἐξοπάδιον καὶ ἐγγραφή Ἀπόρων εἰς τὴν «Διάπλαιν». Πρόεδρος: Ἰσθός Ἀγρών; Ἀντιπρόεδρος: Ἀχιλ. Ὀρολογόπουλος, Γραμματεὺς: Ἀετός τοῦ Ὀλύμπου, Ταμίας: Ἀήτητος Ἑλληνόπουλος, Σύμβουλοι: Ἀνθοσιόλιος Κῆπος, Ἀλεξ. Λαζαῆς κλπ. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν. Μιζιζία συνδρομὴ τριμηνιάλιος. Ἀπευθυντέον: Χριστόφ. Βασιλοπούλου Poste-Restante, Λάρισσαν. (Θ, 217)

Ποιμενὶς τοῦ Αἰῶνος καὶ Ἀρωμα τῆς Ἀνοξέως δὲν δέχομαι ἀνταλλαγὴν Μ. Ἐνεκα πολλῶν μαθημάτων. Αἰγυτία Ἀριστοτοράτις (Θ, 218)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικὸς:	Ἐξωτερικὸς:		
Ετησίαν... φ. 8,—	Ετησίαν φ. 10,—	ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φ. χρ. 0,20
Ἑξαμηνίος... > 4,50	Ἑξαμηνίος > 5,50		
Τριμηνίος... > 2,50	Τριμηνίος > 3,—	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φ. 0,25).	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος		Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον	
Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαΐου 1909		Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 23	

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια).

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην βήματα ἀντήχησαν ἐπὶ τῆς ἄμμου.
Ὁ κρατῶν τὴν φανὸν καὶ ὁ σύντροφός του ἐβάνθησαν καὶ πάλιν διευθυνόμενοι πρὸς τὸ δάσος. Καὶ ἅμα αὐτοὶ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὰ δένδρα, ὁ μὲν ὀρθῶς ἐσπεύσε νὰ συνεννοηθῆ με τοὺς ἀνθρώπους μας, ἐγὼ δὲ ἐσύρθη μέρου τῆς διόδου.

Ὁ Τρόμος ἦτο ἀκόμη δεινός ἐκεῖ. Ἐφ' ὅσον ἠδυνάμην νὰ διακρίνω, ἦτο σκάφος ἐπιμηκες, ἀτρακτοειδές, χωρὶς καπνοδόχον, χωρὶς ἰστὸν, χωρὶς ἐξαρτήματα, ὁμοίον πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶχε φανῆ εἰς τὰ παράλια τῆς Ν. Ἀγγλίας.
Ἐκρύβθημεν καὶ πάλιν εἰς τὰ κοιλώματα τῶν βράχων, ἀφοῦ ἐπεθεωρήσαμεν τὰ ρεβόλβερ μας, τὰ ὅποια ἴσως δὲν θὰ παρίστατο ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθώμεν.

Παρήλθον πέντε λεπτὰ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξηφανίσθησαν οἱ δύο ἄνδρες, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπεριμέναμεν νὰ τοὺς ἐπανιδώμεν ἐπανερχομένους μετὰ δέματα. Καὶ ἀφοῦ ἐπεβίβαστον, θὰ ἐκαρδοκοῦμεν τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ πηδήσωμεν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀλλ' ὄχι πρὶν ἤθελε παρέλθῃ μία ὥρα, διὰ νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐκοιμῶντο βαθέως. Ἐπρεπε νὰ μὴ τοῖς ἀφίσωμεν καιρὸν, οὔτε νὰ κινήσων τὸ μηχανήμα των ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης, οὔτε νὰ τὸ βυθίσουν εἰς τὰ βάθη τῆς, παρασύροντες μετ' αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς.

Ποία συγκίνησις μετὰ κατεῖχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀδύνατον νὰ παραστήσω! Ὅχι! ποτέ, καθ' ὅλον μου τὸ στάδιον, δὲν ἠσθάνθη παρομοίαν ἀνυπομονήσαν!.. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες εἶχον παραμεινῆ εἰς τὸ δάσος, ὅτι κάποια περιπέτεια τοὺς ἡμῶς νὰ ἐξέλθουν ἐκεῖθεν... Ἐξαφνα ἀκούεται θόρυβος, ποδοβολητὸς ἵππων φευγόντων, καλπασμὸς φρενιτώδης ἐξωθεν τοῦ δάσους... Ἦσαν οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης μας, οἱ ὅποιοι, καταληφθέντες ὑπὸ τρόμου, ἐ-

φυγαν ἀπὸ τὴν ἐξαίθραν καὶ διὰ τοῦ δάσους ἐξώρμησαν εἰς τὴν ἀκτὴν... Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἐνεφανίσθησαν καὶ οἱ δύο ἄνδρες, τρέχοντες αὐτὴν τὴν φορὰν μετὰ τὴν δύναμιν.
Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι εἶδαν τοὺς ἵππους μας καὶ ἐφοβήθησαν... Ἐνόησαν ὅτι ἀστυνομικοὶ ἦσαν κρυμμένοι εἰς τὸ δάσος... ὅτι τοὺς παρεφύλατταν, τοὺς κατεσκόπευαν καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ τοὺς συλλάβουν... Διὰ τοῦτο ἔτρεχαν ὀλοταχῶς διὰ τῆς ἀκτῆς πρὸς τὴν διόδον, καὶ ἐκείθεν, ἀποσπώντας τὴν ἄγκυραν, θὰ ἐπηδούσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ὁ Τρόμος θὰ ἐξηφανίζετο με ταχύτητα ἀστραπῆς καὶ ἡ ὑπέσπις μας θὰ ἐχάανε τὸ ὄριστικῶς.
— Ἐμπρός! ἐφώναξα.
Ἐξερχόμεθα εὐθὺς ἀπὸ τὰς κρύπτας μας, διὰ νὰ σταματήσωμεν τοὺς τρέχοντας καὶ νὰ τοῖς κώσωμεν τὴν ὑποχώρησιν.
Μόλις μᾶς βλέπουν αὐτοί, πετοῦν τὰ δέματα, καὶ πυροβολοῦντες μετὰ ρεβόλβερ των, πληγνόντων εἰς τὴν κνήμην τὸν Τζῶν Χάρτ.
Πυροβολοῦμεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ἄνευ ἐπιτυχίας. Οἱ δύο ἄνδρες οὔτε πληγνόνονται οὔτε σταματοῦν. Φθάνουν εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς διόδου καὶ, χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν διὰ νὰ λύσουν τὴν ἄγκυραν, πίπτουν εἰς τὸ νερὸν καὶ κολυμβῶντες ἀνέρχονται ἐπὶ τοῦ Τρόμου.
Ὁ κυβερνήτης, ὄρθιος εἰς τὴν πρῶραν καὶ κρατῶν ρεβόλβερ, πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρά του θίγει μόλις τὸν Οὔελλεξ.
Ὁ Νάβ Οὔαλλεξ καὶ ἐγὼ, δράξαντες τὸ σχοινίον, προσεπαθήσαμεν νὰ ρυμουλκήσωμεν τὸν Τρόμον, χωρὶς νὰ συλλογισθώμεν ὅτι ἐφθανε νὰ κώσωμεν

Ὁ κυβερνήτης, ὄρθιος εἰς τὴν πρῶραν, πυροβολεῖ. (Σελίς 189, στ. γ')

το σχοινίον από πλοίων, δια να ματαιώσουν και αυτήν την ενέργειάν μας.

Έξαφνα ή άγκυρα άποσπάται από την άμμου, και, ένφ' ό Ουάλλερ άνατρέπεται έκ του κλονισμού, έν τών άγκίστρων με άρπάξει από την ζώνην και με παρασύρει, χωρίς να κατορθώσω να παλλαχθώ...

Την ίδιαν στιγμήν, ό Τρόμος, ώθούμενος υπό του κινήτηρός του, έκκινεί, φεύγει όλοταχώς δια του όρμου Μπλάκ Ρώκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

«Επί του Τρόμου»

Όταν συνήλθα, ήτο πλέον ήμέρα.

Από τον παχύν ύαλοπίνακα του φεγγίτου είσήρχετο ώχρον φως εις τον στεγνόν θαλαμίσκου, όπου με είχαν άποθέσει. Πρό πόσων ώρών; Δέν εγνώριζα. Έκρινα όμως, έκ της κλίσεως των άκτίων του, ότι ό ήλιος δέν είχεν άνωψωθή πολύ υπεράνω του όρίζοντος.

Ήμην έξηπλωμένος επί κλίνης ναυτικής, σκεπασμένος με μίαν κουβέρταν. Τα φορέματά μου, κρεμασμένα εις μίαν γωνίαν, είχαν στεγνώσει. Η ζώνη μου σχισμένη έν μέρει από το άγκιστρον της άγκύρας, κατέκειτο εις το πάτωμα.

Δέν ήσθανόμην όμως καμμίαν πληγήν. Όλίγην κόπωσιν μόνον. Έάν έλιποθύμωσα, ένδουν ότι τοϋτο δέν προήλθεν έξ άπωλείας αίματος. Έπειδή ή κεφαλή μου έβυθίζετο συχνά εις το νερόν καθ' έν χρόνον μ' έσυρε το σχοινίον επί της έπιφανείας της λίμνης, θάπέθνησα έξ άσφυξίας, εάν δέν μ' άνέσυραν έγκαιρώς επί του πλοίου.

Τώρα ήμην άρά γε μόνος επί του Τρόμου, μετά του κυβερνήτου και των δύο άνδρων του πληρώματος;

Ήτο πολύ πιθανόν, δια να μη είπω βέβαιον. Όλόκληρος ή σκηνή επανήλθεν εις τον νουν μου, —ό Χαρτ πληγωμένος από σφαίραν και πίπτων επί της άμμου της άκτής; ό Ουέλλερ πυροβολούμενος και ως έκ θαύματος σωζόμενος; ό Ουάλλερ άνατρεπόμενος, καθ' ήν στιγμήν ή άγκυρα με συνελάμβανεν από την ζώνην... Άρά γε οι σύντροφοί μου δέν θα είχαν τώρα την ιδέαν ότι επνίγην εις τα ύδατα της Έρίας;...

Την στιγμήν εκείνην, υπό ποίας συνθήκας έταξείδευεν ό Τρόμος; Μήπως είχε μεταβληθή εις αυτοκίνητον κ' έφρευγε δια των όδών των Πολιτειών, τας οποίας διαβρέχει ή Έρία; Έάν ήτο τοϋτο, και εάν είχα μείνη επί πολυάς ώρας λιπόθυμος, ό Τρόμος, τρέχων όλοταχώς, δέν θα εύρίσκετο ήδη μακράν, πολύ μακράν από τον όρμον Μπλάκ-Ρώκ;... Η μήπως έγινε και πάλιν υποβρύχιον κ' εξηκολούθει τον ίλιγγιώδη του δρόμον υπό τα ύδατα της Έρίας;...

Όχι; ό Τρόμος ένεινετό όλονέν επί

άπεράντου ύγρας έπιφανείας. Το φως, είσδύον εις τον θαλαμίσκον μου, έμαρτύρει ότι το σκάφος δέν ήτο βυθισμένον. Έξ άλλου δέν ήσθανόμην κανέν τίναγμα, έξ έλείων τα όποια ύφίσταται έν αυτοκίνητον τρέχον. Άρα ό Τρόμος δέν είχεν εξέλθη εις την ξηράν.

Άλλο ζήτημα τώρα αν εξηκολούθει να πλέη επί της Έρίας, ή αν διέπλευσεν ήδη τον ποταμόν Δετρούα και έφθασεν είτε εις την λίμνην Έρών, είτε εις την Άνωτέραν λίμνην. Αυτό δέν ήτο εύκολον να το εξακριβώσω άμέσως.

Έν τούτοις άπεφάσισα να αναβώ εις το κατάστρωμα. Έκειθεν θα έδλεπα και θα έκρινα. Ήγέρθην της κλίνης μου, έλαβα τα ένδύματά μου και ένεδύθην, χωρίς να γνωρίζω άκόμη εάν δέν ήμην και κλειδωμένος εις τον θαλαμίσκον εκείνον.

Έδοκίμασα τότε να νειρώ τον δίσκον, ό όποιος έφραττε το άνωθεν της κεφαλής μου κυκλικόν άνοιγμα.

Ό δίσκος υπεχώρησεν εις την ώθησιν και εξήγαγον το ήμισυ του σώματός μου.

Η πρώτη μου φροντίς υπήρξε να κυττάξω εμπρός, όπισω, δεξιά και άριστερά.

Ήαντού, όλόγυρα, ή άπεράντος ύγρά έκτασις. Άκτή δέν έφαινετο πουθενά. Όρίζων μόνον σχηματιζόμενος υπό της γραμμής του ουρανού. Έάν ό,τι έδλεπα ήτο λίμνη ή θάλασσα, δέν θα έβράδυνα να το μάθω.

Ένώ έπλέαμεν όλοταχώς, το ύδωρ διασχίζόμενον υπό της πρώρας, άνεπήδα μέχρι της πρύμνης και ή άχνη μ' έκτυπούσεν εις το πρόσωπον.

Ήτο ύδωρ γλυκύ, και, πιθανώτατα, της λίμνης Έρίας.

Δέν θα παρήλθον πλέον των επτά ή όκτώ ώρών αφ' ής στιγμής ό Τρόμος εξήλθεν από τον όρμον Μπλάκ-Ρώκ, διότι ό ήλιος εύρίσκετο μόλις εις το μέσον του διαστήματος μεταξύ όρίζοντος και ζενίθ. Η δε πρώια εκείνη θα ήτο της 31 Ίουλίου.

Δοθέντος του μήκους της λίμνης Έρίας, το όποιον αριθμεί 220 μίλλια, και του πλάτους της, το όποιον φθάνει τα 50, δέν ήτο παράδοξον αν δέν έβλεπα διόλου άκτάς, ούτε τας προς ανατολάς της Πολιτείας της Νέας Έσχης, ούτε τας προς δυσμάς του Καναδά.

Την στιγμήν εκείνην δύο άνθρωποι εύρίσκοντο επί του καταστρώματος, ό εις εις την πρώραν, έπιβλέπων την πορείαν, ό άλλος εις την πρύμνην, κρατών το πηδάλιον προς διεύθυνσιν βορειοανατολικήν, καθ' όσον έκρινα έκ της θέσεως του ήλιου. Ό πρώτος ήτο εκείνος, τον όποιον άνεγνώρισα ως ένα των κατασκόπων της Λογκ-Στρήτ καθ' ήν ώραν διήρχετο την άκτήν του Μπλάκ-

Ρώκ. Ό δεύτερος ήτο ό σύντροφός του ό κρατών την φανόν.

Εις μάτην άνεζήτησα δια του βλέμματός τον τρίτον, τον όποιον είχαν άποκαλέσει «καπετάνιον», όταν έπίστρεψαν εις το πλοϊόν. Δέν τον είδα...

Μαντεύετε πόσην είχα έπιθυμίαν να εύρεθώ άπέναντι του δημιουργού της θαυμασίας εκείνης μηχανής, του κυβερνήτου του Τρόμου, του φανταστικού εκείνου προσώπου περί του όποιου ήσχολείτο και άνησύχει ό κόσμος όλος, του τολμηρού έφευρέτου ό όποιος άφάδως έπροκάλει εις πόλεμον την ανθρωπότητα και αυτεκαλείτο Κοσμοκράτωρ!..

Έπροχώρησα προς τον ιστάμενον παρά την πρώραν, και μετά βραχείαν στιγμήν, τον ήρώτησα:

— Πού εινε ό καπετάνιος;

Ό άνθρωπος εκείνος μ' εκύτταξε με ήμικλείστους όφθαλμούς. Οχ έλεγα ότι δέν έννοούσε την γλώσσάν μου, εάν δέν τον είχ' άκούση χθές να όμιλή άγγλικά. Όπωςδήποτε, δέν έδειξε την παραμικράν άνησυχίαν που μ' έδλεπεν έξω του θαλαμίσκου. Και στρέψας τα νώτα, εξηκολούθησε να παρατηρή τον όρίζοντα.

Τότε έπέστρεψα εις την πρύμνην, άποφασισμένος να κάμω την ίδιαν έρώτησιν προς τον πηδαλιούχον. Άλλά μόλις εύρέθην άπέναντί του, ό άνθρωπος αυτός με παρεμέρισε δια της χειρός και δέν με ήξίωσε ούδέ μιās λέξεως.

Δέν είχα να κάμω άλλο ειμή να περιμείνω την εμφάνισιν εκείνου, ό όποιος μάς υπεδέχθη δια πυροβολισμών, όταν οι άνθρωποι μου και εγώ έπεχειρήσαμεν να κυριεύσωμεν τον Τρόμον.

Έλαβα τότε καιρόν να εξετάσω το έξωτερικόν του περιέργου εκείνου σκάφους, το όποιον με παρέσυρε προς το άγνωστον...

Το κατάστρωμα και γύρω ή κουπαστή, ήσαν κατεσκευασμένα από έν είδος μετάλλου, του όποιου ήγγόνουν την φύσιν. Εις το μέσον σχεδόν, υπήρχεν άνοιγμα κυκλικόν με δίσκον ήμικλείστον, άνωθεν του θαλάμου όπου έλειτούργουν αι μηχαναι μετά κανονικότητας σχεδόν άθροβού. Καθώς είπον και άνωτέρω, ούτε ιστός υπήρχε πουθενά, ούτε εξαρτήματα, ούτε καν κοντός σημαίας εις την πρύμνην. Προς το μέρος της πρώρας έφαινετο ή άκρα ένδς περισκοπίου, το όποιον έπέτρεπεν εις τον Τρόμον να διεύθυνεται υποβρυχίως. Έκει πλησίον υπήρχε και τρίτον άνοιγμα, δια του όποιου βεβαίως κατήρχοντο εις τους θαλαμίσκους, όπου έκοιμώντο οι δύο άνδρες του πληρώματος, όταν ό Τρόμος έστάθμευε.

Εις την πρύμνην, όμοιον άνοιγμα ώδήγει κατά πάσαν πιθανότητα εις τον θαλαμίσκον του κυβερνήτου, ό όποιος

εξηκολούθει να εινε άθέατος. Τα κυκλικά αυτά άνοίγματα, των όποιων τα πλαίσια ήσαν περιβεβλημένα με καουτσούκ, έκλείοντο δια δίσκων, οι όποιοι έφηρμόζοντο τόσον έρμητικώς, ώστε το ύδωρ ήτο άδύνατον να εισχωρήσει εις το έσωτερικόν, όσάκις το πλοϊον μετεβάλλετο εις υποβρύχιον.

Όσον άφορά την κινήτηρα, ό όποιος έδιδε την τεραστίαν εκείνην ταχύτητα εις την συσκευήν, τίποτε δέν ήμπόρεσα να ιδω, καθώς και όσον άφορά τον προωστήρα, έλικα ή πτεροφόρον τροχόν.

(Έπειτα συνέμεινα)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Άγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ, εις το σπίτι ένός φίλου μου, συνήντησα μόνον τον δεκαεξαετή υιόν του: Περιμένων τον πατέρα του, συνωμίλουν μαζί του, και όχι σās βεβαίω με δυσάρεσκειάν μου, διότι ό μικρός εινε εξυπνότατος. Μίαν στιγμήν που άνοιξα την σιγαροθήκη μου δια να πάρω ένα σιγάρον, του την έπρότει-

να, έτσι χάριν άστειότητος, και του είπα:

— Καπνίζεις;

Έπερίμενα να γελάση... Άλλά φαντασθήτε την έκπληξίν μου όταν τον είδα να μορφαίνει χαρακτηριστικώς και τον ήκουσα να προφέρει:

— Έ, καμμία φορά...

ένφ' έτεινε το χέρι του, όχι και με πολλήν δειλίαν, δια να πάρη σιγάρον!..

— Άλήθεια το λές; ήρώτησα με σοβαρότητα, άποσύρων συγχρόνως την σιγαροθήκην.

Ό μικρός μ' εκύτταξεν, αυτός έκπληκτος τώρα, κ' έκοκίνησεν ως τ' αυτιά. Άλλά δέν τα έχασεν όλωςδιόλου, και χαμογελών, και δαγκάνων το κάτω χέλιος, ειπε:

— Την έπαθα, έ;

— Έτσι φαίνεται, απεκρίθην άναπτων το σιγάρον μου. Άστειούθηκα και το πιστεψες. Δέν ξέρω αν καπνίζης ή όχι, άλλα βέβαια δέν είμ' εγώ εκείνος που θα σου δώση σιγάρο και θα σ' ένθαρρύνη εις την διαφθοράν...

— Μά εινε διαφθορά, αλήθεια, το κά-

πνισμα; ήρώτησε με ζωηρότητα ό μικρός.

— Στην ηλικία σου;..καταστροφή!

— Και από ποιά ηλικία πρέπει κανείς να καπνίξη;

Εις την έρώτησιν αυτήν, την άπρόοπτον, όμολογώ ότι έταράχθην όλίγον, διότι ποτέ δέν είχα συλλογισθή από ποίαν ηλικίαν πρέπει ό άνθρωπος να καπνίξη.

— Μά ξεύρω κ' εγώ;.. έπιθύρισα.

— Σείς παραδείγματος χάριν, υπέλαβεν ό μικρός, από τότε αρχίσατε να καπνίζετε;

Η δευτέρα αυτή έρώτησις επηύξησε την άμηχανίαν μου, διότι μ' έκαμε να ένθυμηθώ, ότι ακριβώς όταν είχα την ηλικίαν του συνομιλητού μου, έδοκίμασα κ' εγώ την άπηγορευμένον καρπόν, ή μάλλον το άπηγορευμένον φύλλον της «νικοτιανής βοτάνης»... Ήμην τότε πρωτοετής φοιτητής. Δια πρώτην φοράν εξεντευόμην κ' έχειραφετούμην... Και μαζί με το πρώτον μαστούνι, που ήγύρασα το έτος εκείνο, έκάπνισα και το πρώτον σιγάρον, όχι άγορασμένον αυτό, άλλα δανεικόν από την σιγαροθήκην ένός φίλου μου, όλίγον πρεσβυτέρου...

Και εις την άνάμνησιν έμελαγχόλησα... Έπανήλθεν, όχι μόνον εις τον νουν μου, άλλα και εις το στόμα μου, όλη ή άηδία, που μου έπροξένισε το πρώτον εκείνο σιγάρον... Και όμως, τί άνόητος που ήμουν! Άντι να το πετάξω και να μην έναδοκίμασω ποτέ πλέον, — ένίχρησα τότε την άηδίαν μου, έπέμεινα, ήρχισα να μην αισθάνομαι τίποτε καπνίζων, κ' έφθασα να αισθάνομαι έπιτέλους ήδονήν!... Αυτό έγινε μετά πολλά σιγάρα, μετά πολύν κόπον και μετά πολλές άηδίας και ζάλας...

Και ή ήδονή του καπνίσματος πόσα δέν μου έστοίχισεν έκτοτε! Φαντασθήτε ότι καπνίζω τώρα είκοσιπέντε χρόνια. Έξώδευσα χρήματα, πού αν τα είχα θα ήμουν πλούσιος. Άλλ' αυτό το άφίνω κατά μέρος: ειμπορεί να ντιτάξη κανείς ότι τα χρήματα αυτά, ούτως ή άλλως δέν θα τα είχα, διότι θα τα εξώδευα άλλου. Την υγείαν μου όμως που κατέστρεψα; και τα δόντια μου που τα έμαύρισα; και τα έντόσθιά μου που τα έκάπνισα; και την «φαρυγγίτιδα των καπνιστών» που με βασανίζει; και το αίμά μου που το έδηλητηρίασα με την νικοτιανήν;...Και σημειώσατε ότι καπνίζω όλίγον. Δέν είμαι από τους «μαρινώδεις»...Φαντασθήτε τώρα τί καταστροφάς παθαίνουν αυτοί...

Με συντριβήν καρδιάς, με αληθινήν μετάνοιαν, όμολόγησα προς τον μικρόν μου φίλον ότι είχα την ηλικίαν του όταν έπρωτοκάπνισα, ήρχισα δε να τω διεκτραγωδώσα υπέφερα και υποφέ-

ρω έξ αίτίας του πρώτου εκείνου, του

κατρημένου σιγάρου. Είς το τέλος των συνεδούλευσα να παύση τās δοκιμάς, άφού τον έκαμα πρώτα να μου όμολογήση ότι, προς το παρόν, καπνίζων δέν αισθάνεται ειμή άηδίαν, και ότι ή μόνη του ευχάριστησις την ώραν του καπνίσματος εινε ή ιδέα, ότι κάμνει κάτι που το κάμνουν οι μεγάλοι.

— Αχ, τί άνοησία! Ποσοι και ποσοι δέν καταστρέφονται χάριν αυτής!...

Δέν ήξεύρω αν ό μικρός μου φίλος έπέισθη ειλικρινώς και αν τρώντι θα παύση να καπνίξη, όπως μου το υπέσχεθη. Άλλά πώς θα ήθελα να μ' έπίστευε και να έπειθετο! Και πώς θα ήθελα να με ήκουαν όλοι οι νέοι της ηλικίας του, όσοι ήρχισαν από τώρα το κάπνισμα...χρυφά, ή όσοι φλέγονται υπό του πύθου να το αρχίσουν!...Και δυστυχώς, οι νέοι που καπνίζουν από πολύ τρυφεράν ηλικίαν σήμερα εινε πολλοί. Και εινε πάσης τάξεως, και πάσης άνατροφής. Τους βλέπω εις τον δρόμον και γίνομαι περίλυπος. Διότι φαντάζομαι πόσοι θα εινε κ' εκείνοι, τους όποιους δέν βλέπω...Δι' ένα καπνιστήν, ό όποιος έπαθεν...έν τή ύπηρεσία, το θέαμα των άνηλικών αυτών καπνιστών εινε τρώντι άλγεινόν. Το άλγεινότερον εινε, ότι όχι μόνον έφηβοι άλλα και παιδία άκόμη περιπατούν εις τους δρόμους με το σιγάρον εις το στόμα. Τα δυστυχισμένα! Ό κ. Κονδυλάκης, —ό πνευματώδης χρονογράφος περί του όποιου σās ώμίλησα και άλλοτε, —διηγετήται ευθύμως ότι συνήνητε κάποτε ένα μικρόν μάγκαν, μόλις έπταετή, ό όποιος του εξήτησε...την φωτιάν του.

— Παληόπαιδο!... άνέκραξεν ό κ. Κονδυλάκης; δέν ντρέπεσαι να πίνης τσιγάρο από τέτοια ηλικία;

Και ήτοιμάσθη να τον κνηγήση με το μαστούνι του.

Ό μικρός έσπευσε ναπομακρυνθή, και άμα εύρέθη έν ασφαλεια, έστράφη προς την διώκτην του και με σοβαρότητα είκοσιν ήλικιωμένων καπνιστών, έπρόφερε:

— Και σάματις μπορώ να το κόψω;

Ό μικρός θα το ήκουσε βέβαια από μεγάλους. Από τα δυσκολώτερα τρώντι εινε να κόψη κανείς το κάπνισμα, όταν εκάπνισεν ήδη μερικά έτη. Το δηλητήριο γίνεται πλέον άναγκη του όργανισμού, ό όποιος βλάπτεται περισσότερον εάν του λείψη. Δι' αυτό βλέπετε μεγάλους καπνιστάς, καταδικάζοντας το κάπνισμα άλλα καπνίζοντας. Το καλόν εινε να μην αρχίση και να μην συνειθισθη κανείς ποτέ. Άκούσατέ με και δέν θα το μετανόησετε. Ποιά ηλικία εινε ή κατάλληλος δια ναρχίση κανείς να καπνίξη;

— Καμμία, άγαπητοί μου!

— Και άπό ποιά ηλικία πρέπει κανείς να καπνίξη;

— Μά ξεύρω κ' εγώ;.. έπιθύρισα.

— Σείς παραδείγματος χάριν, υπέλαβεν ό μικρός, από τότε αρχίσατε να καπνίζετε;

Η δευτέρα αυτή έρώτησις επηύξησε την άμηχανίαν μου, διότι μ' έκαμε να ένθυμηθώ, ότι ακριβώς όταν είχα την ηλικίαν του συνομιλητού μου, έδοκίμασα κ' εγώ την άπηγορευμένον καρπόν, ή μάλλον το άπηγορευμένον φύλλον της «νικοτιανής βοτάνης»... Ήμην τότε πρωτοετής φοιτητής. Δια πρώτην φοράν εξεντευόμην κ' έχειραφετούμην... Και μαζί με το πρώτον μαστούνι, που ήγύρασα το έτος εκείνο, έκάπνισα και το πρώτον σιγάρον, όχι άγορασμένον αυτό, άλλα δανεικόν από την σιγαροθήκην ένός φίλου μου, όλίγον πρεσβυτέρου...

Και εις την άνάμνησιν έμελαγχόλησα... Έπανήλθεν, όχι μόνον εις τον νουν μου, άλλα και εις το στόμα μου, όλη ή άηδία, που μου έπροξένισε το πρώτον εκείνο σιγάρον... Και όμως, τί άνόητος που ήμουν! Άντι να το πετάξω και να μην έναδοκίμασω ποτέ πλέον, — ένίχρησα τότε την άηδίαν μου, έπέμεινα, ήρχισα να μην αισθάνομαι τίποτε καπνίζων, κ' έφθασα να αισθάνομαι έπιτέλους ήδονήν!... Αυτό έγινε μετά πολλά σιγάρα, μετά πολύν κόπον και μετά πολλές άηδίας και ζάλας...

Και ή ήδονή του καπνίσματος πόσα δέν μου έστοίχισεν έκτοτε! Φαντασθήτε ότι καπνίζω τώρα είκοσιπέντε χρόνια. Έξώδευσα χρήματα, πού αν τα είχα θα ήμουν πλούσιος. Άλλ' αυτό το άφίνω κατά μέρος: ειμπορεί να ντιτάξη κανείς ότι τα χρήματα αυτά, ούτως ή άλλως δέν θα τα είχα, διότι θα τα εξώδευα άλλου. Την υγείαν μου όμως που κατέστρεψα; και τα δόντια μου που τα έμαύρισα; και τα έντόσθιά μου που τα έκάπνισα; και την «φαρυγγίτιδα των καπνιστών» που με βασανίζει; και το αίμά μου που το έδηλητηρίασα με την νικοτιανήν;...Και σημειώσατε ότι καπνίζω όλίγον. Δέν είμαι από τους «μαρινώδεις»...Φαντασθήτε τώρα τί καταστροφάς παθαίνουν αυτοί...

Με συντριβήν καρδιάς, με αληθινήν μετάνοιαν, όμολόγησα προς τον μικρόν μου φίλον ότι είχα την ηλικίαν του όταν έπρωτοκάπνισα, ήρχισα δε να τω διεκτραγωδώσα υπέφερα και υποφέ-

ρω έξ αίτίας του πρώτου εκείνου, του

κατρημένου σιγάρου. Είς το τέλος των συνεδούλευσα να παύση τās δοκιμάς, άφού τον έκαμα πρώτα να μου όμολογήση ότι, προς το παρόν, καπνίζων δέν αισθάνεται ειμή άηδίαν, και ότι ή μόνη του ευχάριστησις την ώραν του καπνίσματος εινε ή ιδέα, ότι κάμνει κάτι που το κάμνουν οι μεγάλοι.

— Αχ, τί άνοησία! Ποσοι και ποσοι δέν καταστρέφονται χάριν αυτής!...

Δέν ήξεύρω αν ό μικρός μου φίλος έπέισθη ειλικρινώς και αν τρώντι θα παύση να καπνίξη, όπως μου το υπέσχεθη. Άλλά πώς θα ήθελα να μ' έπίστευε και να έπειθετο! Και πώς θα ήθελα να με ήκουαν όλοι οι νέοι της ηλικίας του, όσοι ήρχισαν από τώρα το κάπνισμα...χρυφά, ή όσοι φλέγονται υπό του πύθου να το αρχίσουν!...Και δυστυχώς, οι νέοι που καπνίζουν από πολύ τρυφεράν ηλικίαν σήμερα εινε πολλοί. Και εινε πάσης τάξεως, και πάσης άνατροφής. Τους βλέπω εις τον δρόμον και γίνομαι περίλυπος. Διότι φαντάζομαι πόσοι θα εινε κ' εκείνοι, τους όποιους δέν βλέπω...Δι' ένα καπνιστήν, ό όποιος έπαθεν...έν τή ύπηρεσία, το θέαμα των άνηλικών αυτών καπνιστών εινε τρώντι άλγεινόν. Το άλγεινότερον εινε, ότι όχι μόνον έφηβοι άλλα και παιδία άκόμη περιπατούν εις τους δρόμους με το σιγάρον εις το στόμα. Τα δυστυχισμένα! Ό κ. Κονδυλάκης, —ό πνευματώδης χρονογράφος περί του όποιου σās ώμίλησα και άλλοτε, —διηγετήται ευθύμως ότι συνήνητε κάποτε ένα μικρόν μάγκαν, μόλις έπταετή, ό όποιος του εξήτησε...την φωτιάν του.

— Παληόπαιδο!... άνέκραξεν ό κ. Κονδυλάκης; δέν ντρέπεσαι να πίνης τσιγάρο από τέτοια ηλικία;

Και ήτοιμάσθη να τον κνηγήση με το μαστούνι του.

Ό μικρός έσπευσε ναπομακρυνθή, και άμα εύρέθη έν ασφαλεια, έστράφη προς την διώκτην του και με σοβαρότητα είκοσιν ήλικιωμένων καπνιστών, έπρόφερε:

— Και σάματις μπορώ να το κόψω;

Ό μικρός θα το ήκουσε βέβαια από μεγάλους. Από τα δυσκολώτερα τρώντι εινε να κόψη κανείς το κάπνισμα, όταν εκάπνισεν ήδη μερικά έτη. Το δηλητήριο γίνεται πλέον άναγκη του όργανισμού, ό όποιος βλάπτεται περισσότερον εάν του λείψη. Δι' αυτό βλέπετε μεγάλους καπνιστάς, καταδικάζοντας το κάπνισμα άλλα καπνίζοντας. Το καλόν εινε να μην αρχίση και να μην συνειθισθη κανείς ποτέ. Άκούσατέ με και δέν θα το μετανόησετε. Ποιά ηλικία εινε ή κατάλληλος δια ναρχίση κανείς να καπνίξη;

— Καμμία, άγαπητοί μου!

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΑΣ

Όλοι, μικροί και μεγάλοι, εξεπύρουν, ότι η ωραιότερα δημοτική ποιησις του κόσμου είνε η ελληνική. Τα τραγούδια των βουνών μας τὰ εθαύμασαν και τὰ μετέφρασαν και τὰ εξέδωκαν πολλοί ξένοι σοφοί και ποιηταί μεγάλοι, και αυτός ακόμη ο Γκαίτε.

Λοιπόν εις ὀλίγας ἡμέρας θὰ γίνῃ μία νέα και ἐλεγκτική ἐκδοσις τῶν καλλιτέρων Δημοτικῶν Τραγουδιῶν μας κατωμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἄγιν Θερόν, ὁ ὁποῖος ἐξέλεξε ἀπὸ τὰς ἐκδομέναις συλλογαῖς τὰ τελειότερα, και ἀπὸ δύο ἀνεκδότους τὰ πλέον χαρακτηριστικὰ. Τὴν ἐκδοαν αὐτὴν κάμνει ἡ νεοσύστατος «Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία ὁ Φοῖβος», εις ὠραιότατον τόμον μεγάλου σχήματος 8ου ἀπὸ 130 περίπου σελίδας εις καλὸ χαρτὶ και με ὠραιότατας πρωτοτύπους εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἐξωγράφισε με πένναν ὁ καλλιτέχνης κ. Π. Ροῦμπος.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» δημοσιεύομεν σήμερον μίαν ἀπὸ τὰς εἰκόνας αὐτάς, εὐμενῶς παραχωρηθεῖσαν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου, ἡ ὁποία εἶνε προμετωπίς εις τὰ τραγούδια τῶν «Ἀρμάτων», καθὼς και ἐν ἀπὸ τὰ κλέφτικα τραγούδια.

Τὸ βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Δημοτικὰ Τραγούδια», θὰ τεθῆ εις κυκλοφορίαν τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα και θὰ πωλῆται εις ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ 3 δρ.

ΤΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΑ

Ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ μικρός, κι' ὁ Ἀλέξης, ὁ ἀντρωιμένος
Και τὸ μικρὸ Βλαχόπουλον, ὁ καστροπολεμίτης,
Ἀντάμα τρωῶναν κ' ἔπιναν και ὄσυχνοχαιρειῶναν,
Κι' ἀντάμα ἔχουν τοὺς μαύρους τοὺς σ' ἓνα στάβλο δεμένους,
Σ' ἓνα στάβλο, σ' ἓνα σταβλί, σ' ἓνα ὄμορφο λειβάδι
Κ' ἐκεῖ πού τρῶν' και πίνουνε και συγχοχαιρειοῦνται,
Φωνὴ τοὺς ἤρθε ἀπ' οὐρανοῦς, σάν ἀπ' ἀγγέλου στόμα :
— Ἐσεῖς τρώτε και πίνετε, κ' οἱ Τοῦρκου σὰς κουρσεῖον !
— Σάν τί κουρσιὰ μᾶς κάνουνε ; σάν τί μᾶς πολεμᾶνε ;
— Πέρνουν τ' Ἀλέξη δυὸ παιδιὰ, τοῦ Κωσταντὰ τὴ μάνα
Και τοῦ μικροῦ Βλαχόπουλου πῆραν τὴν ἀδερχή του.
— Ἐβγα, μωρὸ Βλαχόπουλο, στὴ βίγλα, βίγλισέ τους,
Κι' ἂν εὐρῆς χίλιους, κόψε τους, κι' ἂν εὐρῆς δυὸ χιλιάδες,
Κι' ἂν εὐρῆς τρεῖς και τέσσερες, ἔβγα και μίλησέ μας !
Ἐβίγλισε, διαβίγλισε, διαβίγλισμούς δὲν εἶχε
Στάμπα του μπῆκε σάν ἀήττος, στάβγα του σάν περσίτης.
— Ποῦσαι, ἀδερχέ μου Κωσταντὰ, και σύ, ἀδερχέ μου Ἀλέξη ;
— Ἄν εἰστε μπρός μου, φύγετε, και πίσω μου, κρυφτήτε !
Καὶ τὸ σπαθὶ μου ἐρράγισε, κόβοντας τὰ κεφάλια,
Ἐδείλιασε κι' ὁ μαῦρός μου, κατῶντας τὰ κουφάρια !

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἡ σκληρότης ὑποχωρεῖ εις τὴν ἀπληστίαν και ἡ Ὀ'Δάλια τὸ παρατηρεῖ αὐτὸ με χαράν.

— Δὲν ἦλθα ὅμως ἐδῶ νὰ σοῦ ζητήσω συμβουλή, τῆς λέγει, με ἄδεια χέρια. Διάλεξε τί θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω ; Τὸ ἐν ἀπ' αὐτὰ τὰ φορέματα, ἡ δύο ἀπὸ τὰ βραχιόλια μου ; Μήπως θέλεις καλύτερα τὴν κορῶνα μου, πού οἱ χάνδρες τῆς εἶνε χονδρότερες ἀπὸ τοὺς βολβούς τῶν ματιῶν σου ; ἢ μήπως προτιμᾶς ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ βατόμουρα, πού ἀψήφησα κρημνοὺς γιὰ νὰ τὰ μαζεύσω ;

Ἡ γραῖα ἐσιώπα, ἡ Ὀ'Δάλια ἐξηκολούθησε :

— Ἐνα μόνον πρᾶγμα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ χαρίσω, Μεγάλη Κόρη τοῦ Πατέρα σου ! Ὅχι τὸ πολυτιμότερο, ἀλλὰ τὸ προσφιλέστερον εἰς ἐμέ : αὐτὸ τὸ μαργαριταρένιο δακτυλίδι, πού τὸ ἐπέρασε ἐστὸ δάκτυλό μου ὁ ἴδιος ὁ ἄρρωστος. Γιὰ τίποτα ἐστὲν κόσμος δὲν θὰ τὸ ἐδίδα ! Γι' ἄλλον ὅμως δὲν ἔχει μεγάλη ἀξία...

Ἡ γραῖα ἀνοιξεν, ἐγούρλωσε φοβερὰ τὰ μάτια τῆς, τὰ ὁποῖα περιεφέροντο με πόθον ἐπὶ ὀλοκλήρου τῆς Ὀ'Δάλιας, ἡ μᾶλλον ἐπὶ τῶν θησαυρῶν τῆς. Τοὺς ἐθαύμαζε, τοὺς ἐσκόπαζε, τοὺς ἐτραβοῦσε θὰ ἔλεγες με τὰ μεγάλα μαῦρά τῆς μάτια, τὰ ἀπληστα.

Με τὴν ἰδίαν ταχύτητα, με τὴν ὁποῖαν εἶχεν ὀρμήσει κατὰ τῆς μικρᾶς μαύρης, τότε πού ἐτόλμησε νὰ τῆς ἐμιλήσει, ἔδραξε τώρα μίαν ἄκραν τοῦ ἐπάνω φορέματος, τὸ ἔλυσε με τὰ σουβλερά τῆς δάκτυλα, και διὰ μιάς τῆς τὸ ἀψήρεσε.

— Ὁ ἄρρωστος σου, εἶπε προβάλλουσα τὸ φρικῶδες μυτερόν πηγυῖόν τῆς και τονίζουσα μίαν-μίαν τὰς λέξεις . . . ναί, τοῦ ἄρρωστου σου...μπορῶ νὰ τοῦ βγάλω τὴν ἄρρώστεια, ὅπως σοῦ ἔβγαλα αὐτὸ τὸ πανί !..

Ἡ Ὀ'Δάλια ἐγίνε περιχαρῆς.

— Μὰ κάμε γλήγορα λοιπόν, μεγάλη Μάγισσα ! ἐφώνηξε. Αὐτὸ τὸ πανί θέλεις ; αὐτὸ σοῦ ἄρρεσε ; Καλά ! Πάρε και τὸ βραχιόλι τοῦ δεξιῦ μου χειροῦ, πάρε ἀκόμη και τὸ βραχιόλι τοῦ ἀριστεροῦ μου ποδιοῦ...Μύρισε τὰ βατόμουρά μου κι' αὐτὰ εἶνε δικά σου, μαζί με τὸ καλάθι. Νά, πάρε και τὴ σφύριχτρα μου, πάρε και τὴν τράπουλά μου. Θέλεις και αὐτὴ τὴ μεταξωτὴ κορδέλλα, πού ἔχω ἐστὸ μαλλιά μου ;

— Τὴ θέλω ! ἐφώνηξε ἡ γραῖα ὅλα τὰ θέλω ! ὅσα ἔχεις ἐπάνω σου, ὅλα τὰ θέλω ! Ἐλέω και τὸ ἄλλο πανί

και τὰ ἄλλα βραχιόλια. Θέλω και αὐτὸ τὸ καλάμι. πού μαντεύω τὸ μυστικὸ του...Θέλω και αὐτὸ τὸ δακτυλίδι τὸ μαργαριταρένιο, πού λάμπει ἐστὸ δάκτυλό σου. Ὅλα τὰ θέλω ! Ἄκουε ;

— Ναί, μὰ . . . ὑπέλαβε δειλῶς ἡ Ὀ'Δάλια αὐτὰ τὰ ἄλλα πού θέλεις, εἶνε δῶρα τοῦ φίλου μου τοῦ Λευκοῦ.

— Ἀδιάφορο ! ἐγὼ τὰ θέλω.

— Τὸ δακτυλίδι και αὐτὸ τὸ βραχιόλι, ὄχι ! Κι' αὐτὸ τὸ μαστοῦνι με τὸ ἀόρατο σπαθὶ και με τὸ ἀσημένιο χεροῦλι. εἶνε ἴσα-ἴσα τὸ ὄπλο τοῦ ἄρρωστου μας.

— Ἀκόμη καλλίτερα ! ἐφώνηξε ἡ Μάγισσα ἀρπάζουσα τὸ ὠραῖον καλάμι.

— Ἀλλοίμονο ! ἐστέναξε ἡ μικρὴ μαύρη και ἔβγαλεν ὅλα τῆς τὰ βραχιόλια. Μὰ πῶς θὰ γυρίσω στὸ σπίτι γυμνή, χωρὶς τὸ ἓνα τοῦλάχιστον φορέμα ;

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, ἡ Μάγισσα ἐπῆγεν εἰς τὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς τῆς, ἔσκυψε, ἐσήκωσε ἓνα πανὶ κουρελιασμένο και τὸ ἔρριψε τῆς Ὀ'Δάλιας λέγουσα :

— Νὰ τὸ φέρεμά σου !

Ἐπειτα τὴν ἐπλησίασε, διὰ νὰ τῆς βγάλῃ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πολύχρωμον φορέμα τῆς και νὰ τῆς φορέσῃ τὸ ἄλλο...

Ἡ Ὀ'Δάλια ἐστάθη νὰ τὴν κάμῃ ὅ,τι θέλει. Καὶ ἐνῶ τὰ ψυχρὰ και λιπόσαρκα δάκτυλα τῆς γραῖας ἤγγιζαν τὸ δέσμα τῆς, ἐνόμιζεν ὅτι ἐρπετὰ περιέτρεχαν τὸ σῶμά τῆς και ἡ αἴσθησις αὐτῆ τῆς ἐπροξενούσε ρίγη...

Ρίγη ! ὅπως ἐκεῖνα πού ἐβασάνιζαν τὸν κύριον Τζάκ !..

Ἡ ἐνθύμησις αὐτῆ τῆς ἔδωσε νέον θάρρος. Ἡ Μάγισσα τὴν εἶχε πλέον ἀπογυμνώσει, και ἐνῶ ἡ Ὀ'Δάλια ἤτοιμάζετο νὰ τῆς ζητήσῃ ἐπιτέλους τὴν ἀνταπόδοσιν τῶν δῶρων τῆς, — ἔξαφνα, τὸ ἀκαίσιον χέρι τῆς γραῖας τὴν ἤρπασε ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς δεξιᾶς, και με τὸ ἄλλο τῆς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸ δάκτυλό τὸ δακτυλίδι με τὶς χάνδρες :

— Ἄ ! μὴ αὐτὸ ! ὄχι αὐτὸ ! ἰκέτευσεν ἡ μικρὰ.

Ἄλλὰ ἡ μέγαιρα ἐμειδία δεικνύουσα τοὺς μεγάλους τῆς ὀδόντας, και ἐπερνούσεν εἰς τὸν πέμπτον τῆς δάκτυλον τὸ δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξῃ με τὴν ἀντίστασιν τῆς Ὀ'Δάλιας.

— Τώρα θὰ σὲ ἀκούσω και θὰ σοῦ ἀποκριθῶ ! εἶπεν ἡ Μάγισσα.

Ἄλλ' ἡ Ὀ'Δάλια ἔμενε ἀφωνη και ἀκίνητη. Διαμιάς εἶχε χάσῃ ὄλον τῆς τὸ θάρρος και ὅλας τῆς τὰς ἐλπίδας, διότι τῆς ἔλειψε τὸ δακτυλίδι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε φερεῦτυχον και παντοδύναμον.

— Εἶπες λοιπόν πῶς ὁ ἄρρωστος σου ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐμέ ; ἠρώτησεν ἡ γραῖα.

Ἡ νεᾶνις ἠτένιζεν, ὡς ἀσύλληπτον ἄστρον, τὸ δακτυλίδι τῆς, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν εἰς τὸ δάκτυλον τῆς μαγίσσης.

Ἡ γραῖα ὑπέλαβε με θυμόν :

— Διστάσεις ; Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σέ. Δὲν σὲ χρειάζομαι πιά. Ἄλλη φορά.

Και λέγουσα αὐτὰς τὰς λέξεις, ἡ Μάγισσα ἀπεσύρθη εἰς τὸ βάθος, ἐγκαταλείπουσα εἰς τὴν τύχην τῆς τὴν δυστυχῆ Ὀ'Δάλιαν.

Ἄλλ' ἡ μικρὰ μαύρη ἐσπευσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Πῶς ; θὰ ἔχανε τὰ πάντα, χωρὶς νάκοῦσῃ τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἦλθε νὰγορᾶσῃ τόσον ἀκριβὰ ; Ἀφίσε τὴν ἄρρωστὸν τῆς ἀψήφησε ὄλους τοὺς κινδύνους, ὑπέφερε ζέστην, δίψαν, κόπους, ἐπεριπάτησεν ἐστὺς βάτους και ἐτ' ἀγκάθια, και ἀπεγυμνώθη ἀπ' ὄλους τῆς τοὺς θησαυροὺς και τὰ ἐνθύμια, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἐπίσω χωρὶς ἰατρικόν ; Ἄ, ὄχι, ποτέ !

Τί ἦτο αὐτὸ πού ἔχασεν, ἀπέναντι ἐκεῖνου πού ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ ; Καὶ τί τὸ ἤθελε τὸ δακτυλίδι, ἂν ἐπρόκειτο νὰποθάνῃ ὁ Τζάκ ;

— Ἐδῶ εἶμαι ! εἶπε πρὸς τὴν Μάγισσαν... Δὲν λυπᾶμαι πιά αὐτὰ πού μοῦ πῆρες. Σὲ ἀκούω και σ' εὐχαριστῶ ἀπὸ τώρα γιὰ τὶς συμβουλῆς που θὰ μοῦ δώσης.

— Χά, χά ! μίλησε πρῶτα ! εἶπεν ἡ Μάγισσα, πλησιάζουσα κορμὸν δένδρου, σημερινόν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καλύβης τῆς, διὰ νὰ καθήσῃ.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἤρχισε :

— Εἶνε ἐστὸ χωρὶ τῶν Μπαγίς-Μπέ, κοντὰ ἐστὸ Μεγάλον Ὀγκομέ...

— Καὶ ἐστὺς βάλτους τοῦ Οὐμπ-Τάμ ; «— Ὁ ἄρρωστος σου θὰ γιαιτρευθῇ !..» (Σελ. 193, στ. γ')

— Ναί... Ὁ πυρετὸς δὲν τὸν ἀφίνει, εἴκοσι μέρες τώρα, και ἡ ψάθα του βρέχεται ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ του...Εἶνε νέος.

Εἶνε καλός. Εἶνε σοφός. Ἡ ἀδελφὴ του τὸν ἀγαπᾶ, ἡ μητέρα του τὸν λατρεῖ, και ὁ πατέρας του λείπει. Πρέπει νὰ γίνῃ καλά ! Πρέπει !

Τὰς τελευταίας λέξεις ἡ νεαρὰ δούλη ἐπρόφερε με τόσῃ ζέσιν, με τόσῃ δυνάμει, ὥστε ἡ Μάγισσα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν και τὴν ἐκύτταξε με ἐκπληξιν.

— Εὐτυχισμένος ἐκεῖνος πού τὸν ἀγαποῦν ! εἶπε με φωνὴν γεμάτην πικρίαν παραπόνου' και ἔπειτα προσέθεσε :

— Γονάτισε μπροστά μου ! Δὲς μου τὰ δυὸ σου χέρια, βάλε τα μέσα ἐστὸ δικά μου, και κύτταξέ με ἐστὸ μάτια. Ἄς μὴ μιλοῦμε τώρα ! Ἄς μὴν κινηθοῦμε !.. Ἄς ἀκούσωμε τὰ Πνεύματα !

Ἡ Ὀ'Δάλια ἔκαμε ὅ,τι τῆς εἶπεν ἡ γραῖα. Καὶ παρήκολούθει τὰς κινήσεις τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μαγίσσης, οἱ ὁποῖοι ἐστρηγοῦρίζαν εἰς τέτοιον τρόπον, ὥστε αἱ κόραι ἐκρύπτοντο ὀλωσδιόλου ἀπὸ τὰ βλέφαρα, και δὲν ἔδλεπες παρα ὀλο λευκάς κηλίδας. Ἐτοῖ ἐγίνετο ἀκόμη φορικωδέστερα... Ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς ἔκαμε διαφόρους μαγικὰς ἐπικλήσεις εἰς ἀγνωστον γλῶσσαν, ἔπειτα ἐσηκώθη, ἀφίνουσα τὴν Ὀ'Δάλιαν γονατιστὴν παρὰ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε κρατοῦσα μίαν βοτάνην, με τὴν ἐποίαν ἐτριψε τὰ μάτια τῆς Ὀ'Δάλιας, ἐξακολουθούσα ὀλονὲν τὰ μαγικά τῆς λόγια, ἐνῶ με τὸ ἄλλο χέρι ἔχυνεν εἰς τὰ σγουρὰ μαλλιά τῆς μικρᾶς μαύρης βροχὴν ἀπὸ καστανόχωμα, τὸ ὁποῖον εἶχε σηκώσῃ ἀπὸ κάτω.

— Κούνησε τὸ κεφάλι σου, τῆς εἶπε.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς, διὰ νὰ μὴ στραβωθῇ, και τὸ χῶμα ἔπεσεν εἰς τοὺς ὤμους τῆς.

— Τώρα ἀνοίξε τὰ μάτια !

Ἡ Ὀ'Δάλια ὑπήκουσε.

— Τί αἰσθάνεσαι ;

— Τίποτα.

— Δὲν σὲ τσοῦζουν τὰ μάτια ;... Κανένα σπυρὶ χῶμα δὲν μπῆκε μέσα ;

— Ὅχι ! κανένα !

— Λαμπρὰ ! θαυμάσια !.. ἀνέκραξεν ἡ γραῖα.

Και προσέθεσε με ἐπισημότητα :
— Ἀφοῦ ἦλθες ὡς ἐδῶ... ἀφοῦ μοῦ ἔδωσες ὅ,τι εἶχες, ἀφοῦ με ὑπήκουσες εἰς ὅλα, και ἀφοῦ κανένα σπυρὶ χῶμα δὲν ἐμβῆκε ἐστὸ μάτια σου...

— Γιὰ ὅλα αὐτὰ ; διέκοψεν ἀνυπόμονη ἡ Ὀ'Δάλια τί, μεγάλη Μάγισσα ;

— Ὁ ἄρρωστος σου θὰ γιαιτρευθῇ !..

— Θὰ γιαιτρευθῇ ! ὦ, χαρὰ ! ὦ, εὐτυχία !

Και ἡ Ὀ'Δάλια, καθὼς ἦτο γονατιστὴ ἐμπρὸς εἰς τὴν Μάγισσαν, τῆς ἐφίλησε τὰ πόδια εἰς σημεῖον εὐγνωμοσύνης.

— Στάσου ὅμως... Κάτι πρέπει νὰ

κάμνη... Δεν θα γιατρευθῆ ἔτσι μόνοι!..
 — Τί, μεγάλη Μάγισσα;
 — Ὁ ἄρρωστος σου, γιὰ νὰ διώξῃ τὸ πονηρὸν Πνεῦμα ποὺ κάθεται μέσα στὸ σῶμά του, πρέπει νὰ βάλῃ στὸ στήθος του, καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ ἐπάνω του τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες, ἕνα νύχι πάνθηρος.

— Νύχι πάνθηρος; ἐπανελάβην ἡ Ὀδάλια τρομαγμένη.
 — Εἶπα: νύχι πάνθηρος.
 — Μά... πῶς;.. πῶ νὰ τὸ εὕρῃ;
 — Αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά! Ἐγὼ δὲν εἶμαι Βασιλοπούλα... φίλη ἐνός Ἀσπρου ἀρχηγῷ; ἀπεσταλμένη ἐνός Δυνατοῦ; Ἐγὼ τί ξέρω;...

Ἡ Ὀδάλια ἔμενε σκεπτική καὶ ἀκίνητη.
 — Σήκω τώρα, τῆς εἶπεν ἡ Μάγισσα. Καὶ πήγαινε. Κάμε γρήγορα λοιπόν! Ἄν ἀργήσῃς περισσότερο, μπορεῖ νὰ μὴ ξαναἰδῆς τὸν ἄρρωστο σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Ἡ ἐπιστολή.

Ἀκούσασα τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις, ἡ νεαρά μαύρη ἐσηκώθη ἀμέσως, ἀπεχαιρέτησε τὴν Μάγισσαν καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ διὰ μέσου τοῦ γλωροῦ λαβυρίνθου, ἕως ὅτου ἐφθασεν εἰς τὸ ποταμῆκι. Ἄλλ' ἅμα ἔπεσε μέσα κ' ἐπροχώρησε κολυμβάσα ὡς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἤκουσεν ἀπὸ πίσω τῆς μίαν μεγάλην φωνήν:

— Φίλη τῶν Λευκῶν, θέλεις νὰ γυρίσῃς εἰς τὸ σπίτι τους;
 Ἦτο ἡ Μάγισσα.
 — Βεβαίωτατα!
 — Τότε νὰ μὴν πάρῃς αὐτὸ τὸ δρόμο, ποὺ εἶνε γεμάτος ἐμπόδια καὶ κινδύνους.

Ἡ Ὀδάλια ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὴν Μάγισσαν, ἡ ὁποία ἔσκυβε εἰς τὸ ποταμῆκι.

— Αὐτὸ τὸ νερὸ ποὺ τριγυρίζει τὴν καλύβα μου, χύνεται εἰς τὸ μεγάλο ποταμὸ. Κολυμβήσῃς ὡς ποὺ νὰ φθάσῃς ἐκεῖ. Θὰ εἶσαι πρὸ γρήγορα καὶ χωρὶς νὰ περάσῃς τὸ δάσος. Καὶ ἅμα φθάσῃς εἰς τὸν ποταμὸ, θὰ ἰδῆς μίαν παληοπιρόγα, κατατρυπημένην, δεμένη ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα δένδρον. Βούλωσε τίς τρύπες μετὰ χῶμα καὶ ξηρόχορτα, ἔμπα μέσα καὶ ἄμε μετὴν εὐχῆ μου εἰς τὸ χωριὸ σου. Νὰ ἰδῆς τί ἐλαφριά ποὺ εἶνε ἡ παληοβαράκα μου! Θὰ σὲ βγάλῃ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

Ἡ Ὀδάλια διὰ νάκούῃ τὴν γραῖαν ἐπέτεκετο ἐρῆθ' ὡς μπουτίλλια ἐπάνω εἰς τὸ νερὸ, στρηφογυρίζουσα τὰ χέρια τῆς διὰ νὰ μὴ βουλιάξῃ. Ἦκουεν ἐκπληκτικὴ καὶ ἀπορούσα πῶς ἡ Μάγισσα ἐγένετο ἔξαφνα τόσο καλῆ...

Ἐπρέπεν ἄραγε νὰ τὴν πιστεύσῃ καὶ νὰ κολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν τῆς; Ἄν τὴν παρήκουσε, δὲν θὰ τὴν κα-

τηράτο; Ἄλλ' ἂν τὴν ἤκουσε, μὴ θὰ ἐπιπτεν εἰς καμμίαν παγίδα;...
 Δισταζούσα ἀκόμη, ἡ Ὀδάλια ἐκύταξε τὸ πρόσωπον τῆς Μάγισσης καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ τὰς διαθέσεις τῆς.

— Κάμε ὅπως σοῦ λέγω! ἐπέμεινε ἡ γραῖα.
 Ἄλλ' ἡ μικρὰ μαύρη ἔμενε ἐκστατική: ἡ γραῖα δὲν εἶχε πλέον τὴν εἰδέσθη καὶ κακεντρεχῆ ἐκείνην ὄψιν ἢ φωνὴν τῆς ἀντηχοῦσε γλυκυτέρα, καὶ τὸ ὕψηλόν σῶμά τῆς τὸ σκυμμένον, ποὺ καθρεπτιζέτο εἰς τὸ διαυγὲς νερὸν, ἐφαίνετο ἕτοιμον μάλλον πρὸς βοήθειαν παρὰ πρὸς ἐπίθεσιν.

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε, ἐσυλλογίσθη ἡ Ὀδάλια, ἡ ἄλλη μάγισσα ποὺ μοῦ παρέστησαν... ἡ καλὴ... ἴσως...

— Μὰ ναί, σοῦ λέγω! ὑπέλαβεν ἡ Μάγισσα ὡς νὰ ἐμάντευσε τὴν σκέψιν τῆς νεανίδος. Πήγαινε ἄφοβα. Δὲν θὰ πάθῃς κανένα κακὸ.

Καὶ διέγραψεν εἰς τὴν ἀέρα σημεῖον εὐλογίας.

— Τὴν πιρόγα σου ὁμῶς, Μεγάλῃ Μάγισσα, ποὺ θὰ τὴν προσέξω πολὺ, πῶς θὰ σοῦ τὴν ἐπιστρέψω; Πῶς θὰ ξαναγυρίσω ἔς αὐτὰ τὰ μέρη, γιὰ νὰ τὴν δέσω εἰς τὸ δένδρον;

— Τὴν πιρόγα μου; Καλὴ τὴν γνωρίζουν ἐδῶ ὅλοι σάν τὸν ἥλιο! Φθάνει νὰ τὴν ἰδοῦν, γιὰ νὰ σεβασθοῦν ὅποιον εἶνε μέσα... Λοιπόν, ἅμα φθάσῃς εἰς τὸ χωριὸ σου, σπρῶξέ τῃ μετὰ τὸ ποδί, γιὰ νὰ τὴν ξαναπάρῃ τὸ ρέμα, καὶ ἄς τὴν! Κάποιος βαρκάρης θὰ τὴν ἀπαντήσῃ εἰς τὸ δρόμον του, θὰ τὴ δέσῃ εἰς τὸ βάρκα του σάν πρᾶγμα ἱερό, καὶ θὰ μοῦ τὴν φέρῃ. Ἐννοια σου, μὴ σὲ μέλῃ γιὰ τὴν πιρόγα μου!

— Ἔτσι μάλιστα...δέχομαι κ' εὐχαριστῶ.

Ἡ μικρὰ μαύρη ἀνέλαβεν εἰς τὸ νερὸν τὴν ὀριζόντιον θέσιν τοῦ ψαριῦ, καὶ σάν τὸ ψάρι πραγματικῶς ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ μετὰ ἄνεσιν καὶ μετὰ ἠρεμίαν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΑΪΟΣ

Ρόδινοι ὡς πέτρα τῆς Αὐγῆς οἱ κῆποι Κ' ἡ Δύση μαγεμένο περιβόλι.
 Παντοῦ ἐν' ἀκούς ἀνθήθιον καρδιοχτύπι Κ' εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς Πλάσσης ἀνθος ὄλη.

Κι' ἀητοί, πουλάκια, καὶ οἱ βαρκούλες τρέχουν Σιμ' ἄλλες καὶ μακρῶδες, σάν λουλούδια Φτεροῦ, πανάκια καὶ φανοῦδες ποῦ ἔχουν Φλοίσβους, ψιθύρους καὶ γλυκὰ τραγούδια.

Μὰ ἰδὲς ἀκόμη καὶ τ' ὀλόγιμο φεγγάρι Καὶ πέτρα ὡς πέτρα ἰδὲς τάνάγια ἀστέρια: Σάν Ἥλιος ἀσημένιος πάει μετὰ χάρι Στὰ κρίνα τὰ χρυσά, ποῦ ἀνθοῦν στὰ αἰθέρια.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 115ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1909

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τούτον δικαιούνται νὰ λάβουν μέρος δωρεάν μὲν ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1909 ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν δέκα, —εἰς γραμματόσημον, —εἰ λοιποὶ συνδρομηταὶ ἢ συνδρομηταί.

2.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσιευτῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεραι τῶν 10, οὔτε περισσοτέραι τῶν 15.

3.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαθεσίαν», καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μετὰ τὸ ἀληθὲς του ὄνομα:

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαθεσίῳ τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὅλας τὰς ἀνώτερας Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα μόνος μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραφα ἀλλοθῶθεν ἐκ χειρὸς ἄλλου, ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημόσιων καὶ ἀρχαίων Αἰνιγμάτων), » λεγόμενῃ παρ' ἄλλου.»

4.—Ὅταν ἡ Διάπλασις σχηματισθῇ βάσει μὴ ὄντων εἰς μίαν συλλογὴν, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιῶνῃ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ἕξ ἑργασίας, ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεχειρηθείσης, εἴτε ἐκουσίως παραχωρηθείσης, δικαιοῦται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεῦνται — ἀπὸ τῆς Ἰουνίου 1909 — αἱ ἐγκεκριμέναι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητῆς νὰ καταγγέλλῃ ἕσας ἐξ αὐτῶν ἠθελε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὅ,τι προερχομένης ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ὁρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐπιμερίδος ἢ τοῦ περιδικίου, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὴ καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε δημοσιεῦθῃ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδείγματός χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ Διαπλάσει ἐ. δημοσιευθῆσαν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ὑπ' ἀριθ. 255 τοῦ δεῖνα, ὡς ἀντιγραμμένην ἐκ τῆς Διαπλάσεως, » εἰς τὸ 1890 τόμος 18, σελὴς 32, Ἀσκήσις » 17. (Ἐπιγραφή)». Ἐκαστὴ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου. — Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνύομεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὅχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν οἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἐκείνης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θάφαινεται ἵσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει εἰς ἕνα ὄσον τὸ δυνατόν πληρῆς, νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἐκάστου εἴδους καὶ καθ' ἕνα τῶν τῶν δημοσιεῦνται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν. Ὅπως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλύτεραν πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἐάν ἤρκατο εἰς ὀλίγα μόνον εἴδη Ἀσκήσεων.

7.—Ἀσκήσεις, τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ πολὺ δύσκολος, μετὰ ἀρχαίας λέξεις καὶ ὀνόματα, καὶ ὅρθαι ἂν εἶνε θεωροῦνται ὡς λανθασμένα.

8.—ΑἰΕΝΑΝΤΙ ἐκείνης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς. Ἀσκήσεις ἀνευ λύσεων ἀποκλείονται.

9.—Ὅσοι εἰς τὸν διαγωνιζόμενον λησμο-

νήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετραδίον τὴν ἡλικίαν των. θὰ καταταχθῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἰανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν.

10.—Αἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθετογραμμέναι καὶ ἐναντιγνώστοι, εἰς μεγάλα τετραδία, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνηθῶς χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανήγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

11.—Αἱ συλλογαὶ ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις» διὰ τὸν 115ον Διαγωνισμὸν, εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουνίου. (Ἐμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικῶς).

12.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἐξαμηνίας τοῦ 1909, θὰ δημοσιεῦνται εἰς τὴν «Διάπλασιν» Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθσομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τῆς ἑξαμηνίας θὰ δημοσιεῦνται τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1910. Ἐν τῷ μεταξύ, οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τοὺς ὄρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ περὶ Βραβείων, (φύλ. 1ον, σελ. 10).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος 115ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιεῦσθαι προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐστῶτος Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως, χωρὶς νὰ περιμένουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟ «ΠΑΛΙΟ ΒΙΟΛΙ»

Ὁ συνεργάτης μας καὶ ἐκ τῶν κορυφαίων συγχρόνων ποιητῶν κ. Ἰωάννης Πολέμης ἐξέδωσε κατ' αὐτὰς νέαν συλλογὴν ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Παλιὸ Βιολί». Εἶνε κομψότατος καὶ πλουσιώτατος τόμος ἀπὸ 160 μεγάλας σελίδας ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ μετὰ καλλιτεχνικὸν ἐξόφυλλον, περιέχων διακόσια περίπου μικρὰ καὶ μεγάλα ποιήματα, ἐκ τῶν ὀραιότερων τοῦ ποιητοῦ, τοῦ ὁποῦτο πραγματικῶς ἡ φωνή, ὅπως καὶ ἡ τοῦ «παλιῦ βιολιοῦ», ὅσον περνοῦν τὰ χρόνια, τόσο γίνεται.

Πρὸ γλυκειά, καὶ πρὸ ὄμορφη, καὶ πρὸ δυνατὴ...
 Εἰς τοὺς μεγαλητέρους ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας, εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τοὺς προσωτέρους ἀδελφοὺς τῶν ἄλλων, εἰς τοὺς φίλους τῆς ποιήσεως ἐν γένει, συνιστῶμεν θερμῶς τὴν ἀποκτήσασθαι τὸ νέον τοῦτο βιβλίον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ στολισθῇ καθὲς ἐλληνικὴν βιβλιοθήκην. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ θηναϊκὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ ὄρου 3,50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τάκης ἔμαθεν εἰς τὸ Σχολεῖον ὅτι κάμνοντες τὸν σταυρὸν μας μετὰ τὰ τρία δάκτυλα, δηλοῦντες τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Καὶ τὸ μεσημέρι ἠρώτησε τὸν πατέρα του:

— Μὰ οἱ ἀρχαῖοι πῶς ἔκαναν τὸ σταυρὸν τοῦ, ἀρῶν εἶχαν 12 θεοὺς καὶ 10 δάκτυλα;

Ἐρωτᾷ ὁ καθ' ἡγήτης:
 — Ἐν παράγωγον τοῦ ἄλλας;
 Κι' ἀπαντᾷ εἰς μαθήτης:
 Ἐτοιμότατα:—Καρφάλας!!!
 Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Νάγκης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΕΥΕΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΙΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Πρόνοια» Μιτωλήνης ἐνεργῶς ποιεῖ ὅς' ἀπὸ 69 καὶ 70 ἀπόρους διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1909. Εὐγέ του!

ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΠΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν Δρ. 3,15
 Γλυκεῖα Ἑλλάς » 1,00

Τὸ ὅλον Δρ. 4,15

Ἐλπίζω νὰ συμπληρωθῇ γρήγορα δι' εἰσφορὰς καὶ ἄλλων φιλοπῶτων συνδρομητῶν, τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν πρὸς ἐγγράφην ἐνὸς τουλάχιστον ἐκ τῶν συστηθέντων καὶ μὴ ἐγγραφέντων ἀκόμη ἀπόρων.

Σήμερον, ὡς βλέπετε εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα, προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι μοῦ ἐπέστειλαν καθὲς τὸσον Ἀσκήσεις καὶ ἤκουα ὅτι δὲν εἶνε καιρὸς, ὅς μάθουν ἐπιτέλους ὅτι ὁ καιρὸς ἦλθεν! Ἐμποροῦν νὰ μοῦ στείλουν τὰς Συλλογὰς των εὐθὺς ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Ἰουνίου, Παρακαλῶ μάλιστα ὅσοι ἔχουν Συλλογὰς ἐτοιμοῦς, νὰ μοῦ τὰς στείλουν ἀμέσως, διὰ νὰ δημοσιεῦσω ἀπὸ αὐτὰς τὰς Ἀσκήσεις εἰς τὸν 1ον φύλλον τοῦ Ἰουνίου.

Ὁ φίλος μου Ἀρχαῖος Σπαροτιάτης μοῦ γράφει ὅτι ποθεῖ καὶ ἐλθῆναι νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ τὰ παιδιὰ του.. Μὰ τί; εἶνε παντρεμένος; Ὁ καὶ πῆτε... Ὁχι, καλέ, τώρα! Μετὰ εἴκοσι χρόνια, ὅταν θὰ ἐρτήσω τὴν Πεντηκονταετηρίδα μου. Τὸ εὐχόμαι κ' ἐγώ.

Δὲν πιστεύω νὰ χάσωμεν συνδρομητὰς, Φίλι τῆς Μάννας. Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ περιθώριον. Εἶνε ἀτελεστάτη ἀπομίμηση τοῦ ἰδικοῦ μας, καὶ καθὼς γνωρίζεις, αἱ ἀπομιμήσεις ὀλίγον καιρὸν βασιλεύουσιν...
 Διακριθεῖσα Ζαππῆς, ὅσοι οἱ φίλοι μας ἐλάσαν ἐπίσης ποῦ εἶδαν τὴν εἰκόνα τοῦ κ. Παπαδοπούλου. Τὸ αἰγόκλημα ἀνήκει εἰς μίαν οἰκογένειαν φυτῶν, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα ὑπερθερίζουν τὸ σχῆμα τῶν ποδῶν τῆς αἰγῆς. Ἐκ τούτου ἡ ὀνομασία του, μολοντοῖ ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ὀνομάσθη οὕτω πρὸς τιμὴν τῆς αἰγῆς Ἀμαλλοῖας.

Πανελλήνιον Φρόνημα, ὄλ' αὐτὰ εἶνε ἀποκυήματα τῆς φαντασίας ἐκείνων ποῦ σ' ἐπληροφόρησαν. Μὴ τὰ πιστεύεις.

Ἡ Ζιζὰ Χανοῦμ μοῦ γράφει περὶ τοῦ ἀναμνηστικοῦ Τεύχους: «...Μοιάζει σάν θαυμάσιον πυροτέχνημα ποῦ πετᾷ σπινθηρὰς ἐξυπνάδας. Καὶ ἡ εὐχαριστήσις μας ἀπὸ αὐτὸ ἦτο ἀκόμη μεγαλητέρα, ὅταν ἐσκεπτόμεθα ὅτι ἦτο πυροτέχνημα γηϊνῆς ἀλλογενῆς κατασκευῆς καὶ ἠνάπητο εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς ἀγαπῆτῆς μας Διαπλάσεως». — Ὁχι, διόλου ἀντιπατριωτικὸν δὲν εὗρισκω τὸ ψευδώνυμόν σου. Μία προσωπὴς δὲν ἔχει ποτὲ τὴν σημασίαν, ποῦ θέλουν νὰ ποῦν οἱ μακρὲς γλώσσες...
 Ἐλαψ τῆς Αἰγύπτου, ἀφοῦ εἶνε διὰ νὰ περάσῃς μόνον τὸ καλοκαίρι, τὶ περᾷζει; Σοῦ εὐχόμαι νὰ ἐπιστρέψῃς τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸ ἀγαπητὸν σου Πόρτο-Σαίτ.

Βάρνα τοῦ Κανάρη, ὀραιότατα ἐκθέσεις

τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀναμνηστικοῦ Τεύχους. Σὲ βεβαίω ὅτι ἡ ἐπιστολή σου μετὰ συνεκίνησε πολλὰ.

Κι' αἱ ἰδικαὶ καὶ ἐπιστολαί, Κίρκη, Πιπίνα, Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας, Κ. Θ. Κωνσταντίνου, Ἀφρόδιον, Σειθῆν, Ἰάκων Νικητῆ, Γλυκοχάρμα καὶ Ἐθνικῆ Ἐργασίᾳ, ἀπερωμέναι ὅλοι εἰς τὸ ἀναμνηστικὸν Τεῦχος τῆς Τριακονταετηρίδος, μοῦ ὑπερήρσαν. Σὰς εὐχαριστῶ, ἀγαπητοῦ μου, διὰ τὰ τόσον τρυφερὰ λόγια καὶ τὰς τόσον ἐγκαρδίους εὐχάς.

Γλυκεῖα Ἑλλάς, μετὰ πολὺ ἐνδιαφέρον ἀνεγνώσσα τὴν περιγραφὴν τῶν ἐξετάσεων τῆς Γυμναστικῆς. Εὐγέ! Ἐβδὲς ὅτι ἡ δραχμὴ ἐπέρασαν εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων.

Πραγματικῶς, Πλοιαρὸς Νέμης, ἡ ἐπιτυχία τῆς προῆς μας φιλολογικῆς ἐορτῆς μ' ἐναρμόνισε νὰ δώσω καὶ ἄλλας διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν. Ἀπὸ παντοῦ μετὰ προτρέποντες εἰς τοῦτο, προπάντων ὅσοι δὲν ἠμώρησαν νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὸν «Παρνασσὸν» καὶ ἤκουσα τόσα ἀπὸ τοὺς παρευρεθέντας.

Ἐλληνοπούλα τῆς Θράκης, γράφει μοῦ συχρᾶν, νὰ βλέπῃς πάντα τὸ ψευδώνυμόν σου τυπωμένον. Καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου ὀραιότατη!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῆναι ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιοῦτος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσόμενα ἴσχυουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουον εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Γόρδιος Δεσμός, α. (Φ.Α.Μ.) Χροῦθ' Βροχή, κ. (2 + 3 = Κ); Κύνειον Ἄσμα, α. (Α.Μ.). Κόννητος Σέλας, α. (Σ.Π.) Μαγεμένο Ποιητῆ, α. (Ρ.α.); Δευκὴ Περιοχὴ, κ. (Σ.Ζ.) Δέων τῆς Ἐρήμου, α. (Γ.Ζ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδεμία πρότασις δημοσιεῖται, ἐάν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Ἀπὸ τὰς πρώτας τρεῖς

(ώραία πραγματικώς εώρτασε τήν Πρωτομαγιά· ευχαριστώ πολύ διότι ή τρυφερωτέρα σου σκέψις ήτο δι' έμέ)· "Ελληνικήν Δόξαν (έχει καλώς έστειλα έκ νέου) Δουάδα (ευχαριστώ πολύ· αι παραγγελιαί σου έξετελέσθησαν)· Δεσβιακήν Αύραν κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 5 Μαΐου, θάπαντήσω εις τό προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκταί: έξ Αθηνών και Πειραιώς μέχρι τής 26 Μαΐου· έν τών Επαρχιών μέχρι τής 6 Ιουνίου· έν τού Εξωτερικού μέχρι τής 22 Ιουνίου.

Ο χάρις των λύσεων, επί τού όποιου δέν νά γράψωι τās λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι πολείται έν τή Γραφείω μας εις φανέλλους, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

225. Δεξιόγραφος.

Συμπλεκτικός τις σύνδεσμος Μετ' άλλου συνενούται, Καί ή παράφρων συνόδος Του Βάχχου φανερούται.

Εστάλη υπό τής Αράχνης 226. Στοιχειόγραφος.

Ότι χωρεί ή φούχτα σου Όλίγον παραλλάξεις, Καί γνωστής χώρας κάτοικον Εύθδης κατασκευάζεις.

Εστάλη υπό Ισημνης Κακούρη 227. Αναγραμματισμός.

Ζώνον κερσαφόρον Αναγραμματίζω Κ' έντομον δυσώδες Ούτω σχηματίζω.

Εστάλη υπό τού Περιπατητού τού Σερίφ 228. Συλλαβικόν Τρίγωνον.

Τό πρώτον καλλιτέχνης άρχαίος πού τόν ξέρεις Τό δεύτερόν μου, λύτα, στην χείρά σου θά εύρης Τό τρίτον μου συνήθως φορεί ό πυροσβέστης, Με τάλλο καταλήγει κι' ό δικαστής κι' ό πταίστης.

Εστάλη υπό τής Μυροβόλου Χαραυγής 229. Πυραμίδ.

Οι σταυροί μέρος τής Αττικής. * + * = Συμπερασματικόν. * * + * * = Περσίημος πόλις. * * * + * * * = Στρατηγ. Ρωμαίος. * * * * + * * * * = Αργαία Βασιλόπ. * * * * * + * * * * * = Στρατηγός Βυζ.

Εστάλη υπό τής Αννάμωας τού Πνεύματος 230. Αριθμητική διά λέξεων.

Ποιητής—Νήσος—Σύνδεσμος+ Είδος ποιήματος—επίρρημα=Φωνήεν+ Σφάλμα—ζών=Φθόγγος+ Επίθετον—δηλητήριον= Αναφορικόν+ Αθροισμα υπολοίπων: Βασιλεύς Σπάρτης. Εστάλη υπό τής Σουφραζέτ

231. Ακροστιχίς μετά ποιμίλης Ακροστιχίδος.

Τά μέν αρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελοῦν Αύτοκράτορα Ρωμαίων· τό δέ πρώτον τής πρώτης, τό δεύτερον τής δευτέρας, τό τρίτον τής τρίτης και ούτω καθέξής, άρχαίον ρήτορα διάσημον: 1, Ένδοξος πρωτεύουσα· 2, Κυνικός φιλόσοφος· 3, Ένδυμα ιερατικόν· 4, Ποταμός· 5, Ποταμός· 6, Επίθετον συνώνυμον τού νουναχής· 7, Επίθετον συνώνυμον σμεδόν τού συμπολίτης· 8, Στρατηγός σύγχρονος τού Αλεξάνδρου.

Εστάλη υπό τού Μεγάλου Αλεξάνδρου

232. Φωνηεντόλιπον. Κλλ - ν - ζ - μ - τ - θρ - πρ - ν - ζ - μ - τρις Έστάλη υπό Γρηγορίου τού Πέμπτου 233. Γρίφος. "Ιον "Ιον τος θε ΠΑ ΠΑ θε "Οσα τος Ρ' τος άμην ζ θε ΠΑ θε "Ιον "Ιον τος θε ΠΑ θε Έστάλη υπό τού Έλευθέρου τής Μακεδονίας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Δουήσεων τού φύλλον 13. 128. Έπίσκοπος (επί, σκοπός.)— 129. Κύπρις—Κύπρος.— 130. Όβις—όβις.— 131. Άγρα—Άγας.

133. ΕΣΤΙΑ 132. ΔΡΥΣ ΑΚΟΜΗ ΡΟΔΑ ΑΡΤΟΣ ΥΔΩΡ ΛΩΤΟΣ ΣΑΡΑ ΡΟΔΟΣ 134. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (ών, ναός, σίτος, ταώς, άνία, Ίανός, οίνος.)—135. Από τολλό κι' από μικρό θά μάθης την άλήθεια (Η άνάγνωσις κατά στήλας, έκ των κάτω προς τά άνω, άριστέροθεν και δεξιόθεν εναλλάξ.)—136-140. Τη προσθήκη τού Σ: Ίσος, άμιος, νόσος, σορός, Σπάρτη.—141. ΑΥΡΑ, ΑΔΑΜ, ΙΡΙΣ (ΔΑ·Ι·ος. "ΥΑΡΑ, ΡΑΙ·εστός. ΑΜΣ·τελ·λόδαμον.)— 142. Έστι δικης οφθαλμός, ός τά πάνθ' όρᾶ.— 143. Μη έπιθόμει άλλότρια (Μι—επί θή μι' άλλο τρία.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και ήθικά εκδόθεντα υπό τής Διαπλάσεως των Παιδών.

Ο Άγγελος τής Αράχνης (60 εικόνες) φρ. 6. Όλίγα αντίτυπα επί χάρτου πρώτης ποιότητας φρ. 7.

Τό Βιβλίον τής Συμπεριφοράς, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρών Μυστικῶν, Έκαστον τετράδιον φρ. 0,15 Δέσημ 7 τετραδίων φρ. 1,— Δέσημ 13 τετραδίων φρ. 2,— Δέσημ 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τό Θῦμα τού Φθόνου, (20 εικόνες) φρ. 3,50.

Οι Μαθηταί τού Εύσεβίου φρ. 1,50.

Η Μαρουσία, (21 εικόν.) φρ. 3,50.

Η Μούσα των Παιδών (ποίηματα) φρ. 1,50.

Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοί Διάλογοι (Κουτίδου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.

Παιδικόν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικόν Πνεῦμα (3 τομίδια) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τά 3 όμοῦ, φρ. 2,50.

Πόδας δ Νικίου (24 εικόνες) φρ. 3,50.

Ο Πυρρειοπόλης (24 εικόνες) φρ. 3,50.

Υπερ Πατρίδος (35 εικόνες) φρ. 3,50.

Ο Φώτης. Έμμετρον Διήγημα υπό Χρ. Σαμαρταΐδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 στιγμών λεπτά 10, δια δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, και με κ ε φ α λ α τ α τό τριπλάσιον. Ελάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι ολιγότεραι των 15 πληρόνται ως νά ήσαν 15. Ο χωριστός στίχος, έστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχία ή άπλά στοιχεία των 8 στιγμών, έπολογίζεται ως έξ λέξεις άπλά.— Δι μη συνοδεύόμεναι υπό τού αντίτιμου άγγελιαί δέν δημοσιεύονται.]

Αγοράζω γραμματόσημα Έλλάδος, Κρήτης, Τουρκίας, Κύπρου, ανταλλάσσω. Αναστάσιος Δεσύλλας Τεργέστη, Piazza Stazione. (Θ, 219)

Αγοράζω Κρητικά γραμματόσημα ανταλλάσσω εικονογραφημένα δελτάριχ μόνον με Κρήτας. Διεθύνσεις άσφαλεστάτη: Ηλίαν Μάρου, poste restante, Βόλον. (Θ, 220)

Μην Ζέσα, μη προδώσης τά Άνόη! Έκδικούνται!—Κορδέλλα, Βαζάου. (Θ, 221)

Ένα φανάρι έσπασε! μήπως δ Λουκίης Αάρας τό κουτούλης;—Αρθόδεση. (Θ, 222)

Άκου Υποδούλου Έλληνας! θεοῦ συγχαρητήρια δι' έξοχον άπαγγελίαν ποιήματος.—Αρθόδεση, Βαζάου. (Θ, 223)

Διαγωνισμός Πανελληνίου Ίωνικού Συλλόγου.—Έάν έν δν παντοδύναμον σās έπρότεινε νά ζητήσετε έν μόνον πράγμα, όπως άμέσως τό έκτελέση, τί θά έζητείτε; και διατί θά τό έζητείτε;

Αί άπαντήσεις νά μη υπερβαίνουν δύο σελίδας. Τέλος συμμετοχής φρ. 0,25, δια τούς έν Τουρκία μεταλλικά 4.—Τρία βραβεία πολυτελέστατα.—Απαντήσεις δεκταί μέχρι 20 Ιουνίου.—Διεθύνσεις: Εύρυσθένην Τριζυταφυλλίδην, poste-restante, Συμόρην. (Θ, 224)

Σύλλογος «Χιακή Δραΐσις». Έκκυβευθέντες λαχνοί Λαχείου: 233, 95, 128, 379, 20, 154.

Αιματοκυλιόμενη Χώρα, στερούμεθα άπατήσεως. Κύριε Πικρομένε, θερμάτατα συλλυπητήρια. (Θ, 225)

Εξεδόθη πρό όλίγου: ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΟΛΕΜΗ ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΒΙΟΛΙ Θαναασία συλλογή ποιημάτων εις πολυτελέστατον τόμον. Πωλείται εις όλια τά Βιβλιοπωλεία ΔΡΑΧ. 3,50

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ [Φαίδωνος] ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ' ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ Έκαστον δρ 3. Καί τά τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν χόραν ήμῶν ύπηρεσίας και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παΐδας.

Table with subscription information: ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, Εσωτερικού, Εξωτερικού, Ετήσια, Εξάμηνος, Τρίμηνος, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ, Έκαστου φρ. 0,20, Έτος 31ον.—Αριθ. 24

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια).

Τό μόνον τό όποϊον παρετήρησα είνε, ότι τό πλοϊον άφρινεν όπισθεν του μακράν και όμαλην αύλακα, όφειλομένην εις τήν έκτακτον λεπτότητα των υφάλων του, ή όποία τῷ επέτρεπε νά σχίξη έλαφρότατα τό κύμα, άκόμη κ' έν καιρῷ τρικυμίας.

Και δια νά μήν επανέλθωμεν, προσέτω ότι ή δύναμις ή θέτουσα εις κίνησιν τήν μηχανήν, δέν ήτο άτιμῶς ύδατος, ούτε άτιμῶς πετρελαίου βενζίνης ή άλλων τοιούτων ουσϊών, τās όποίας θά έπρόδιδεν ή όσμή των, ως εις τά αυτοκίνητα και τά υποβρύχια πού τās μεταχειρίζονται. Ούδεμία άμφιβολία, ότι ή δύναμις αύτη ήτο ήλεκτρισμός, αποθηκευμένος έντός του πλοϊου εις ποσότητα τεραστίαν.

Κ' έγεννάτο τό πρόβλημα: Πόθεν προήρχετο ό ήλεκτρισμός αύτός; από στήλας, από συμπυκνωτήρας;... Άλλά πώς έπληροῦντο αι στήλαι, οι συμπυκνωτήρες;... Από ποϊαν άνεξάντηλον πηγήν;... Ποῦ έλειτούργει τό εργαστήριον, τό όποϊον κατεσκεύαζε τοιαῦτον ρεύμα; "Η μήπως ό ήλεκτρισμός ήντλειτο άπ' εϋθείας έκ του περίεξ άέρος ή του ύδατος, δια μεθόδων έως τότε άγνωστων;... Καί ήρώτων έμαυτέν άν, υπό τās παρούσας συνθήκας, θά κατώρθονά νάνακαλύψω αύτά τά μυστήρια.

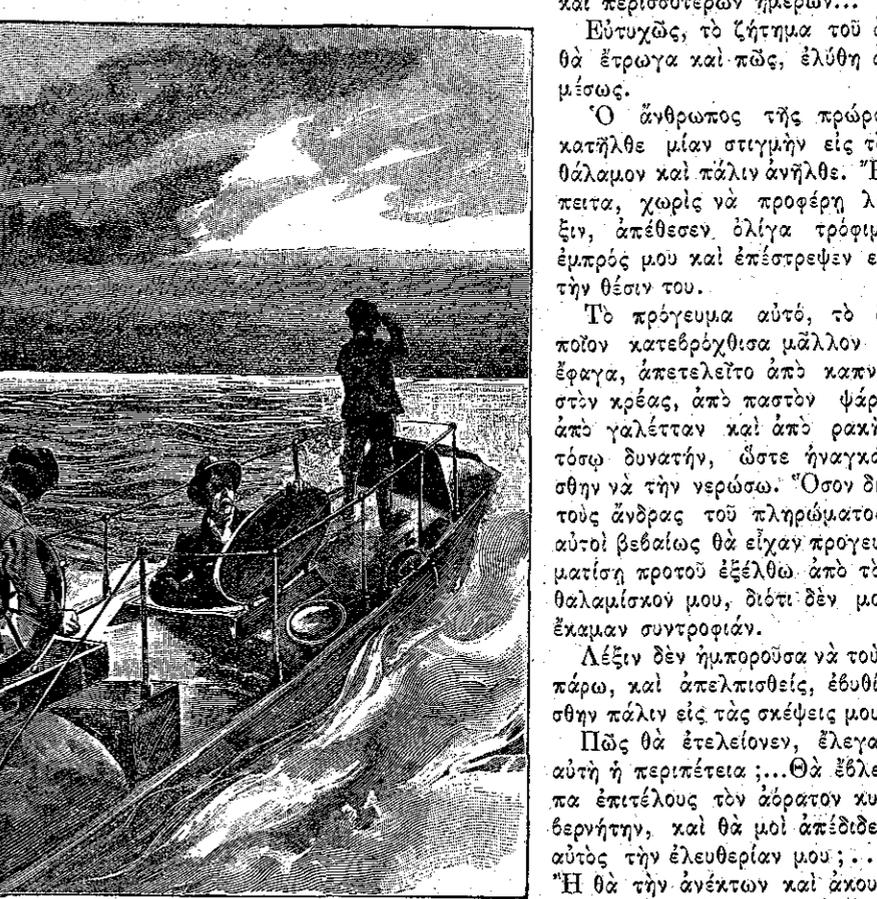
Έπειτα έσυλλογίσθην τούς συντρόφους μου, οι όποϊοί ειχαν μείνη εκεί πέραν, εις τήν άκτήν τού Μπλάκ-Ράκ... Ό εις έξ αυτών πληγωμένος, οι άλλοι,

ό Ουέλς και ό Νάβ Ουάλκερ, πληγωμένοι ίσως και αύτοί!.. Όταν με είδαν παρασυρόμενον υπό τού σχοινίου και πίπτοντα εις τήν λίμνην, ύπέθεσαν άρά γε ότι θά έσωζόμην υπό τού Τρόμου;... Όχι βέβαια!.. Ίσως ό κ. Ουάρεθ θά ειχε λάβη ήδη τήν είδησιν τού θανάτου μου δια τηλεγραφήματος από τό Τολέδον... Καί τώρα, ποίος θά έτολμούσε νάναλάβη νέν άνεστρατείαν εναντίον τού Κοσμοκράτορος;... Αί ποικίλαι αύται σκέψεις άνευκλυδῶν το εις τήν κεφαλήν μου, έν φ' έπερίμενα

νά παρουσιασθῆ εις τό κατάστρωμα ό κυβερνήτης... Άλλά δέν παρουσιάζετο! Μετ' όλίγον ήρχισα νά αισθάνωμαι νυγμούς πείνης, — πολύ δικαιολογημένης, μά τήν έλήθειαν, άφού είχα νά φάγω σχεδόν είκοσιτέσσαρας ώρας... (πάντοτε επί τῇ υποθέσει, ότι τό τελευταϊον μου γεῦμα έλήφθη τήν προτεροϊαν.) Τό βέβαιον είνε, ότι ή πείνά μου έγένετο όλονέν τόσον ισχυρά, ώστε ήρχισα νά συλλογίζωμαι μήπως είχα έπιέπι τού Τρόμου πρό δύο, ίσως και περισσοτέρων ήμερών...

Εϋτυχώς, τό ζήτημα τού άν θά έτρωγα και πώς, έλύθη άμέσως. Ό άνθρωπος τής πρώρας κατήλθε μίαν στιγμήν εις τόν θάλαμον και πάλιν άνήλθε. Έπειτα, χωρίς νά προφέρη λέξιν, άπέθεσεν όλίγα τρόφιμα εμπρός μου και έπέστρεψεν εις τήν θέσιν του. Τό πρόγευμα αύτό, τό όποϊον κατεβρόχθισα μάλλον ή έφαγα, άπετελείτο από καπνιστήν κρέας, από παστόν ψάρι, από γαλέτταν και από ρακήν τόσω δυνατήν, ώστε ήναγκάσθην νά τήν νερώσω. Όσον δια τούς άνδρας τού πληρώματος, αύτοί βεβαίως θά ειχαν προγευματίση προτού εξέλθω από τόν θαλαμίσκον μου, διότι δέν μου έκαμαν συντροφιάν.

Λέξιν δέν ήμπορούσα νά τούς πάρω, και άπελπισθείς, έβυθίσθην πάλιν εις τās σκέψεις μου: Πώς θά έτελείονεν, έλεγα, αύτη ή περιπέτεια;... Θα έδλεπα έπιτέλους τόν άόρατον κυβερνήτην, και θά μοί άπέδιδεν αύτός τήν έλευθερίαν μου;... "Η θά τήν άνέκτων και άκουσίως του;... Αυτό εξηράτο από τās περιστάσεις!... "Άλλ' άν

«...Και εξήγαγον τό ήμισυ τού σώματός μου.» (Σ. 190, στ. β'.)